

SJORS

29 december 1962
VERSCHIJNT WEKELIJKS
Nr. 52

van de Rebellenclub

GELUKKIG NIEUWJAAR

ATTILA 450 NA CHR.

Het paard, *een edele viervoeter* 2

EEN GRAVURE VAN HOLBEIN UIT 1525: „DE DOOD EN DE BOER"

ENIGE DELEN UIT HET SCHILDERIJ VAN RUBENS: „DE SLAG DER AMAZONES"

In het jaar 451 wankelde het nog jonge Europa op zijn grondvesten. Uit het oosten klonk het gedonder van honderdduizenden paardehoeven; Attila was met zijn horden onderweg. Pas in de veldslag bij de Franse stad Orléans, waarbij duizenden mensen en paarden het leven verloren, werd hij tot staan gebracht en verslagen. Attila trok zich achter de Donau terug en stierf korte tijd later.

Het Romeinse rijk brokkelde in die tijd langzaam maar zeker af, omdat de Romeinen meer belang stelden in prachtige feesten en drinkgelagen dan in de belangen van hun land. De keizers waren omringd door vleiers en bedriegers en moord en doodslag waren aan de orde van de dag. Het volk vermaakte zich met ruwe spelen, waaronder het wagenrennen een belangrijke plaats innam. Het ging hierbij niet meer om de sport, maar alleen om de sensatie.

Een andere oorzaak van de ineenstorting van het Romeinse rijk waren de volksverhuizingen, die in Europa een grote chaos veroorzaakten. Een van de mannen, die orde in deze chaos schiep, was Karel Martel, die de mohammedanen terugdreef naar Spanje. Zijn opvolger, Pepijn de Korte, veroverde een groot deel van Europa. Een van zijn zoons, Karel de Grote, versloeg in 732 de Moren bij Poitiers, waarbij hem een aantal prachtige Arabische paarden in handen viel. Karel deed veel aan paardenfokkerij, omdat hij bij zijn vele veldtochten goede paarden nodig had. Onder zijn bestuur werd ook het ridderschap ingesteld. Over een bepaald stuk grond werd een ridder aangesteld als bestuurder. Hij moest ervoor zorgen dat de boeren een deel van de opbrengst van de oogst afdroegen aan de koning.

Naarmate de ridders machtiger werden, groeide ook het gewicht van hun wapenrusting. Om de in ijzeren pakken gestoken edelen te vervoeren werden speciale paarden gefokt, die voornamelijk uit Vlaanderen afkomstig waren. Paarden van mindere kwaliteit werden gebruikt voor de landbouw en als lastdier.

De ontwikkeling van het paard door de eeuwen heen kunnen we voor een groot deel nagaan aan de hand van de schilderijen en beeldhouwwerken die er van dit dier gemaakt zijn. De beroemde Vlaamse schilder Rubens was onder anderen een groot bewonderaar van het paard.

In de zestiende eeuw kwamen rijtuigen algemeen in gebruik en werden de eerste rijscholen opgericht. In deze scholen werden de paardendressuur en de rijkunst geleerd, zoals nu nog te zien is in de beroemde Spaanse rijschool in Wenen en in goede circussen. Het paard was toentertijd nog niet overal ter wereld bekend. Toen de Spaanse veroveraar Cortez in 1519 in Mexico aankwam, had hij naast zijn troepen ook zestien paarden bij zich. De bijgelovige Azteken dachten dat de geharnaste paarden en mannen één geheel vormden. Ze waren er doodsbang voor en beschouwden ze als goden. De sluwe Cortez zorgde ervoor dat paarden, die in een gevecht gedood werden, in het geheim werden begraven om de Azteken in de waan te laten dat de dieren onsterfelijk waren.

Paarden gingen in de loop der tijden een steeds belangrijker rol spelen. Denken we bijvoorbeeld maar eens aan de tijd rond 1800, toen Napoleon ervan droomde één groot wereldrijk te stichten. Een van zijn gewaagdste ondernemingen was de veldtocht naar Rusland, waarbij grote aantallen paarden werden gebruikt. Toen de tocht door de barre Russische winter mislukte kwamen naast vele soldaten ook duizenden paarden om.

1870

Rond 1800 waren er ook al geregelde postkoetsdiensten. Getrokken door zes of acht paarden vervoerden zij passagiers en vracht van de ene stad naar de andere. Lange tijd zouden ze, naast de trekschuit, die ook door een paard werd voortgetrokken, het enige vervoermiddel blijven.

Volgende week vertellen we iets over de paarden van cowboys en Indianen en over het paard in onze tijd.

RIDDERGEVECHT 1400

DE SPAANSE VEROVERAAR CORTEZ IN MEXICO TEGENOVER HET GROTE LEGER VAN DE AZTEKEN (1519)

DE TERUGTOCHT VAN NAPOLEON UIT RUSLAND (1812)

De man van staal

TED, KEN EN ARCHIE WAREN GEVANGENGENOMEN DOOR EEN AFRIKAANSE SULTAN. ZE WERDEN GEDWONGEN TE VECHTEN TEGEN EEN GROEP REBELLEN, DIE TEGEN DE SULTAN WAREN OPGETROKKEN.

TERWIJL DERDA, DE COMMANDANT VAN DE SULTAN, TOEKEEK, VERZAMELDE ARCHIE TAKKEN EN BLADEREN.

WAT BETEKENT DAT? ALS IK MERK DAT JULLIE MIJ BEDRIEGEN, ZULLEN DE GEVANGENEN STERVEN!

MAAR TED HAD EEN PLAN OM DERDA EN DE SULTAN TE MISLEIDEN.

TED BEDIENDE ZIJN ZENDER EN ZEI:

LOOP NU VOORZICHTIG NAAR DE REBELLEN!

EN EVEN LATER...
VLUCHT, MANNEN! DE RIVIERGOD WIL ONS DODEN!
HIJ HELPT DE SULTAN!

TOEN RIEP DERDA:
TEN AANVAL, MANNEN! DE STALEN MAN HEEFT DE REBELLEN TEGEN-GEHOUDEN!

BEZORGD ZEI KEN:
DE REBELLEN SLAAN OP DE VLUCHT. ZE ZULLEN VER-SLAGEN WORDEN!
WEL NEE, ARCHIE HELPT HEN JUIST!

TED FLUISTERDE IETS IN ZIJN MICROFOON EN ARCHIE BRACHT DE WOORDEN AAN DE REBELLEN OVER.
IK WIL U HELPEN! DE SULTAN IS OOK MIJN VIJAND! LUISTER...
WACHT, MANNEN! DE RIVIERGOD SPREEKT!

FLUISTEREND LEGDE ARCHIE HET PLAN UIT...
VOORUIT, MANNEN, GA VLUG AAN LAND! WE MOETEN DE RIVIERGOD GEHOORZAMEN!

DERDA EN ZIJN MANNEN HADDEN DE LIST NIET DOOR.
DE REBELLEN VLUCHTEN! OMSINGEL HEN EN DOOD HEN!

TED EN KEN VOLGDEN DERDA.
IK HOOP DAT ALLES GOEDGAAT!
JA, HOOR! DERDA KRIJGT AANSTONDS DE SCHRIK VAN ZIJN LEVEN!

OP TEDS BEVEL PAKTE ARCHIE EEN LANGE LIAAN.
VLUG, ARCHIE, SPAN DIE LIAAN TUSSEN DE BOMEN!

TOEN DERDA'S TROEP TUSSEN DE BOMEN DOORKWAM...
HELP!
DE METALEN MAN VALT ONS AAN!

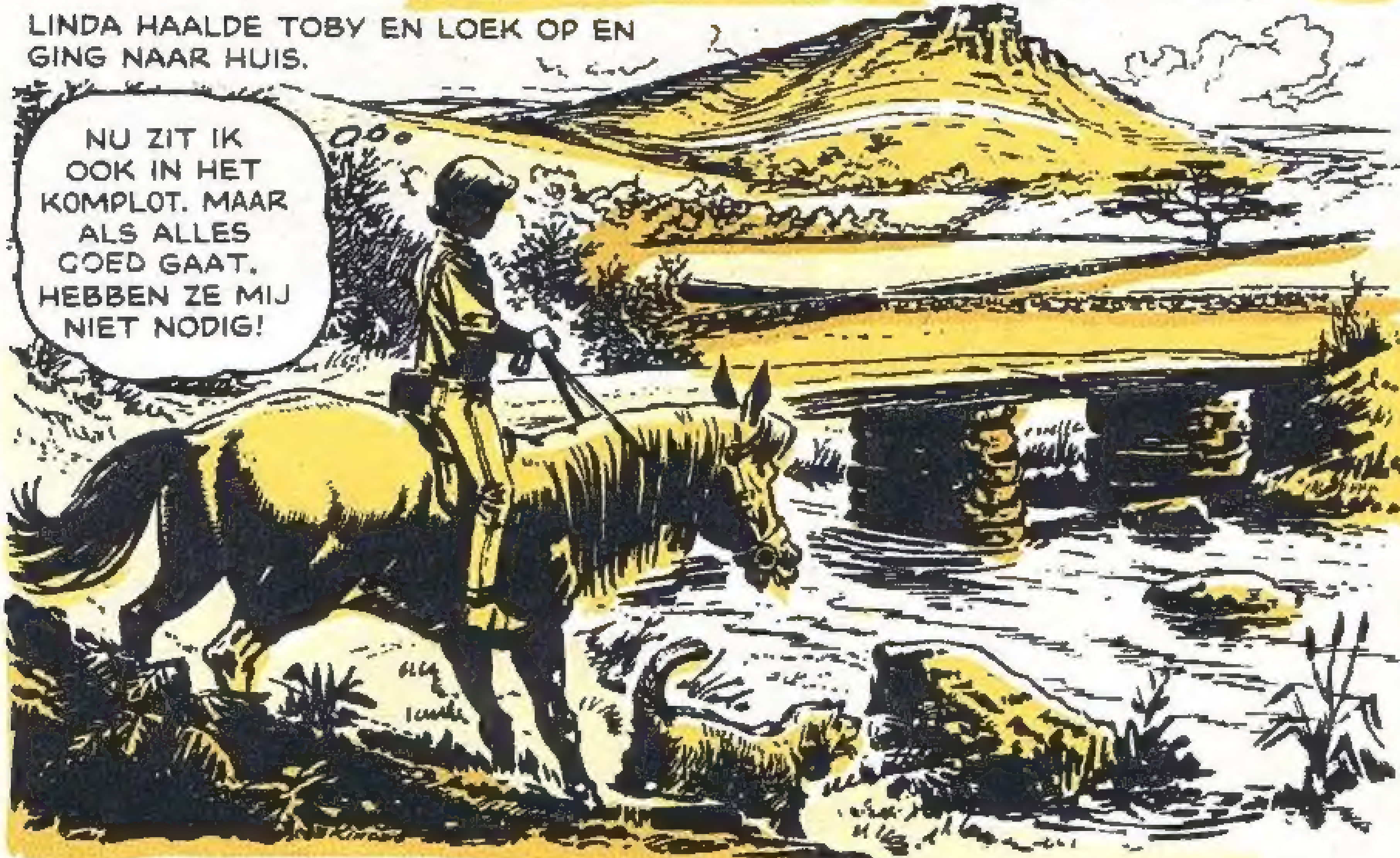

TERWIJL DE MANNEN OVER ELKAAR HEEN TUIMELDEN, RIEP ARCHIE:
VIJANDEN VAN DE SULTAN, VAL AAN! DIT IS UW KANS!

Onraad in Ternmoor

LINDA ROVAN, DOCHTER VAN DE POSTAMBTENAAR VAN TERNMOOR, WAS BEVRIEND MET SHEILA FAIRFAX, DIE LOGEERDE IN HET „HEIDEHUIS". SHEILA'S BROER WAS INGESLOTEN IN EEN GEVANGENIS IN DE BUURT EN MENEER BRENT, DE EIGENAAR VAN HET „HEIDEHUIS", WILDE HEM LATEN ONTSNAPPEN. SHEILA HAD LINDA OM HULP GEVRAAGD...

DE OUDE HERDER KEEK LINDA HOOFDSCHUDDEND NA.
WAT VRAGEN KINDEREN TOCH SOMS VREEMDE DINGEN! MAAR ENFIN...

LINDA'S VADER WAS IN ZIJN KANTOOR BEZIG.
WAT KIJK JE BLIJ, LINDA! IS ER IETS PRETTIGS?
O, NIKS BIJZONDERS. IK HEB EVEN MET SAM GEPRAAT.

INTUSSEN OP HET „HEIDEHUIS"...
AH, DAAR ZIJN DE GEVANGENEN. IK ZIE JE BROER, SHEILA. HIJ LOOPT VOORAAN IN DE RIJ!
O, LAAT MIJ OOK EENS KIJKEN!

TERNMOOR GEVANGENIS
STEEN-GROEVE

U MOET HEM ZO GAUW MOGELIJK LATEN ONTSNAPPEN!
MAANDAG ZAL DE EXPLOSIE IN DE STEENGROEVE PLAATSVINDEN. DIRECT DAARNA PIKT BARNEY HEM OP EN BRENGT HEM IN VEILIGHEID!

BRENT VRAAGT EEN HOGE PRIJS VOOR DE UITVOERING VAN HET PLAN. MAAR HET IS HET WAARD!

SHEILA KON NAUWELIJKS WACHTEN TOT HET MAANDAG WAS. LINDA BRACHT TWEE KEER POST NAAR DE VILLA, MAAR DE MEISJES KREGEN GEEN KANS OM MET ELKAAR TE SPREKEN.

TENSLOTTE WAS DE DAG VAN DE ONTSNAPPING AANGEBROKEN...
VIER UUR, TOM. NOG EEN UUR, DAN GAAN WE TERUG!
JA, GELUKKIG WEL. ER KOMT EEN DIKKE MIST OPZETTEN!

VIER UUR! NU GAAT HET GEBEUREN!
O, ALS ALLES MAAR GOED GAAT...

EN IN HET DORP...
VIER UUR! HET IS ZOVER! ALS ALLES MAAR GOED GAAT...
...STAARDE LINDA ZENUWACHTIG NAAR DE KLOK...

Het beest van CHASSELOUP

door John Bancroft *met tekeningen van Herman Giesen*

KORTE INHOUD: *James Steel en zijn neef Lindsay Perrin stellen in Bretagne een nader onderzoek in naar de reden, waarom hun vriend Raoul de la Faine veroordeeld en verbannen is. Volgens hen is hij onschuldig. Onderweg naar het kasteel van Raouls vader, Chasseloup, nemen ze een kijkje in een antiekwinkeltje. Tenslotte bereiken ze het kasteel, waar ze allesbehalve vriendelijk worden ontvangen door de dwerg Clopotte en meneer Benoît, een neef van de familie. Na een kort gesprek met Raouls vader en diens kleinzoon Paul vertrekken ze weer. Op de terugweg komen ze zonder benzine te zitten. Bij een kolenbrander, Jean-Louis Goujon, brengen ze de nacht door. De volgende avond weten James en Lindsay in het kasteel door te dringen, waarbij Lindsay een onbekende oude man ontmoet. De dag daarna wordt er een aanslag gepleegd op Goujon. De volgende morgen doorzoeken Clopotte en een vreemde de kolenbrandershut. Daarna gaat Lindsay met Pierre naar de antiekwinkel uit het begin van het verhaal. Onderweg ontmoeten ze James. Ze kopen een opgezette krokodil, die ze opensnijden, maar vinden niets bijzonders. Dan gaan ze naar Goujons huis. Diens hond gedraagt zich nogal vreemd en brengt hen bij een schuur in het bos. Vlakbij staat een slijpsteen.*

Ach, dat kan toch niet. Wat zou je daar nou moeten vinden?" zei Lindsay. ,,Die steen is massief; als dat ding nou hol was... Er valt toch niets in te verstoppen?"

,,Je bent toch niet zo snugger als ik dacht," gromde James zwoegend. ,,Iets verder kijken dan je neus lang is, beste neef." Zijn stem klonk spottend.

,,Ja, ja," glimlachte Lindsay veelzeggend, terwijl hij toekeek hoe James alle mogelijke moeite deed om de zwengel van de steen af te draaien. Maar er was niet de minste beweging in de bout te krijgen.

,,Laat mij er eens bij," zei Lindsay, maar het enige resultaat was dat hij zijn nagels brak.

Intussen was Pierre de hut weer ingegaan en keerde terug met de schroevedraaier.

,,Dat is beter," zei Lindsay. Hij wrong de bout los, zodat ook de zwengel los kwam te zitten. Hij hoefde er maar aan te trekken om hem los te krijgen. Terwijl hij dat deed, viel er iets uit de schacht van de steen. Het was een smal, langgerekt hulsje van zink of een ander soort metaal.

,,Nou, dat zal de verborgen schat wel niet zijn," zei Lindsay neerslachtig, terwijl hij het voorwerp opraapte.

James echter graaide het uit Lindsays handen. Een blik op het kokertje zei hem meer dan genoeg. ,,Weet je wat dit is?" riep hij opgewonden, terwijl hij van Pierre naar Lindsay keek.

De twee jongens keken hem nietbegrijpend aan en schudden beiden het hoofd, terwijl ze de koker in de palm van James' hand nog eens goed opnamen.

,,Dit, vrienden — en ik ben bereid daar alles onder te verwedden — dit is de houder van een microfilm. Lulu heeft ons onomstotelijk bewezen, dat zij de wacht houdt. Ik weet bijna zeker, dat dit het is waar we al die tijd naar gezocht hebben. En ik moet me wel sterk vergissen als we nu de oplossing van de zaak-De la Faine niet gevonden hebben..."

Hij bukte zich en sloeg uitgelaten een arm om Lulu heen. De hond werd meteen aangestoken door zijn geestdrift, maakte zich los uit zijn omarming en begon blij in het rond te springen, terwijl het bos zich vulde met haar uitgelaten geblaf.

HOOFDSTUK 12

Kolonel Gigue houdt woord

Kolonel Gigue wipte heen en weer op zijn draaistoel en keek James vanachter zijn grote bureau strak aan. ,,Weet u, meneer Steel," zei hij ,,ik moet bekennen dat de ontmoeting die ik in het holst van de afgelopen nacht met u had me nogal ergerde. Die ergernis werd slechts verzacht door het feit dat ik uw vader goed heb gekend toen we samen in de Franse ondergrondse verzetsbeweging zaten tijdens de tweede wereldoorlog. Waarom, vroeg ik me af, komt een Engelse journalist zijn neus in Franse zaken steken?"

James glimlachte en speelde met zijn sigarettenkoker. De kolonel rookte niet en daarom dorst hij er ook geen opsteken.

,,Maar ik neem aan," vervolgde de kolonel, terwijl hij de toppen van zijn vingers tegen elkaar legde, ,,dat iedereen weleens de vergissing begaat om over buitenlanders te gauw zijn conclusies te trekken."

,,Alles wat ik hier de afgelopen dagen heb gedaan," zei James, ,,deed ik uit vriendschap en bewondering voor één Fransman, kapitein Raoul de la Faine."

,,Ik weet het," gaf de kolonel met een glimlach toe. ,,En ik ben er zeker van dat

vele Fransen — niet alleen Raoul de la Faine en zijn familie — u dankbaar zijn voor uw privé-onderzoek."

„Dank u," zei James met een lichte buiging.

„Maar wat me nog steeds verbaast," zei kolonel Gigue, „is het ongelooflijke tempo, waarin de verschillende gebeurtenissen elkaar hebben opgevolgd. Zoals ik u al vertelde, heb ik mij sinds de berechting van Raoul met de zaak-De la Faine beziggehouden. Ik was zeker van zijn onschuld. Maar hoe was die te bewijzen? En toen nam James Steel de zaak in handen. Hij kwam, hij zag, hij overwon. . ."

„Nu geeft u me echt te veel eer," lachte James, terwijl hij zijn benen over elkaar sloeg. „Mijn neef Lindsay heeft tenslotte de sleutel tot het raadsel ontdekt en bovendien hebben wij bij onze speurtochten veel geluk gehad. . ."

„Ja, en het grootste geluk," vulde Lindsay aan, „was nog wel, dat we op een gegeven ogenblik zonder benzine stonden en toen Jean-Louis Goujon ontmoetten. Alles heeft daarvan afgehangen."

„Dat is zo," zei James instemmend. „Maar denk u in, kolonel, hoe anders alles gelopen zou zijn, als Goujon een paar maanden eerder zijn mond had opengedaan."

„Tja, wat wilt u?" De kolonel haalde zijn schouders op en spreidde zijn armen uit. „Jean-Louis is maar een eenvoudige kolenbrander, zo eerlijk als goud, maar het ging hem allemaal boven zijn pet. Hij wist niet wat hij doen moest. Ofschoon Paul de la Faine hem gedeeltelijk in vertrouwen had genomen en Lulu aan zijn zorgen had toevertrouwd, had Goujon niet het flauwste benul van het belang van die microfilm, die bij hem verborgen was. Raoul kende de code, waarin de berichten op de film vervat waren, maar vóór hij de zaak kon ontcijferen, was hij al gearresteerd. En zoals blijkt uit de brief van Paul de la Faine, die Pierre heeft ge-

Een blik op het kokertje zei hem meer dan genoeg. „Weet je wat dit is?" riep hij opgewonden, terwijl hij van Pierre naar Lindsay keek.

▲

De kolonel gaf onmiddellijk order de film onder strenge bewaking te ontwikkelen.

vonden, wist Raoul niets van de ontdekking van zijn broer."

„Ja," voegde Lindsay eraan toe, „en stel je voor, dat Lulu haar training vergeten zou zijn, dan zou deze zaak nooit in het reine gebracht zijn."

„En Raoul de la Faine zou levenslang op het Ile de Ré gezeten hebben," mompelde kolonel Gigue, terwijl hij naar Lulu keek, die al die tijd rustig aan de voeten van Lindsay had gelegen.

„Wanneer wordt mijn vader nu vrijgelaten, meneer?" vroeg Pierre met een onzekere stem.

De politieofficier keek hem ernstig aan. „Ik moet je aanraden, beste jongen," zei hij vriendelijk, „om niet al te ongeduldig te zijn. Je vader zal helaas op het eiland moeten blijven tot er een nieuw proces

komt of een bevel tot invrijheidstelling, ondertekend door de president van Frankrijk. Maar ik denk dat het wel gauw zover zal zijn. Jouw oom Paul was een dapper man en een patriot, die vocht voor Frankrijk. Hij had zich tot taak gesteld diegenen ten val te brengen, die probeerden Frankrijk in het verderf te storten. Samen met zijn broer Raoul had hij de handschoen opgenomen tegen dat mooie stelletje, dat bekend staat als De Rode Hand. . ."

,,De Rode Hand?" vroeg James. ,,Daar heb ik weleens van gehoord. Dat is een beruchte bende, hè? Bestaat die echt?"

,,Ja," zei de kolonel grimmig, ,,De Rode Hand bestaat. Ze hebben al verscheidene moorden op hun geweten. Maar om verder te gaan met wat ik Pierre wilde vertellen: De gegevens, die Paul de la Faine verzamelde en die bezwarend zijn voor De Rode Hand en haar volgelingen, zullen niet alleen de onschuld van jouw vader aantonen, maar bovendien leiden tot de arrestatie van de ware schuldigen, de samenzweerders tegen de Franse staat. . ."

Er waren al enkele uren voorbijgegaan sinds het ogenblik waarop Lulu had bewezen inderdaad de wacht te hebben gehouden en waarop het kokertje met de microfilm uit de slijpsteen te voorschijn was gekomen. James had het rustige Bretonse politiebureau snel zien veranderen in een plaats, waar het gonsde van opwinding en bedrijvigheid, nadat hij kolonel Gigue het rolletje microfilm had overhandigd.

De kolonel gaf onmiddellijk order de film onder strenge bewaking te ontwikkelen en toen dat was gebeurd en hij het resultaat had bestudeerd, stond de telefoon tussen Rennes en de politie in Parijs onophoudelijk roodgloeiend. Met de telefoonverbinding tussen Rennes en Londen was dat ook het geval; zo vlug mogelijk nam James contact op met zijn hoofdredacteur. Kolonel Gigue had hem nog geen toestemming gegeven om het hele verhaal in de krant te zetten, maar van de andere kant kon James al genoeg vertellen over de zaak-De la Faine om de Daily Gazette een wereldprimeur te bezorgen. Er was al een fotograaf van de krant op weg naar Rennes in een speciaal daarvoor gecharterd vliegtuig.

James en Lindsay werden aan een scherpe en langdurige ondervraging onderworpen, die werd geleid door kolonel Gigue. Terwijl ze in het kantoor van de kolonel zaten, begon een van de telefoons plotseling te rinkelen. ,,Met Gigue," zei de kolonel in de hoorn. ,,Ja, goed. We gaan er direct heen." Hij stond van zijn stoel op en vervolgde: ,,Pierre, we gaan naar je grootvader, maar bereid je voor op een. . . eh. . . schok."

Ook Pierre stond uit zijn stoel op. Het was duidelijk, dat hij niet goed wist hoe hij zich houden moest. Hij was dolblij dat zijn vader nu van elke blaam gezuiverd was en binnenkort op het kasteel zou terugkeren, maar op een weerzien met zijn grootvader scheen hij zich niet erg te verheugen en dat was wel begrijpelijk. ,,Hebt u mijn grootvader gearresteerd?" vroeg hij met een zenuwachtige klank in zijn stem.

,,Denk je dat hij gearresteerd zal moeten worden, Pierre?" vroeg kolonel Gigue met een raadselachtige blik in de richting van James.

,,Ik weet dat hij vast overtuigd was van de schuld van mijn vader," mompelde Pierre en staarde naar de grond. ,,Maar dat bewijst nog niet, dat hij verkeerd heeft gedaan. Grootvader is erg trots."

,,Ik kan je met mijn hand op mijn hart beloven, dat je grootvader niet wordt gearresteerd," verzekerde kolonel Gigue hem. ,,Maar hij zal veel aandacht en een goede verzorging nodig hebben, als hij weer vlug beter wil worden."

James' wenkbrauwen gingen verbaasd omhoog bij deze mededeling, maar vóór hij erop in kon gaan, was de kolonel de kamer al uit gelopen. Nadat ze Lulu aan de zorgen van de agenten hadden toevertrouwd, liepen ze door een lange gang en daalden aan het eind ervan een trap af. Terwijl ze over de binnenplaats van het hoofdbureau liepen, kwam een donkere politieauto door het openstaande hek naar binnen rijden. Een paar meter bij hen vandaan stopte de wagen en onwillekeurig bleven ze alle vier staan kijken.

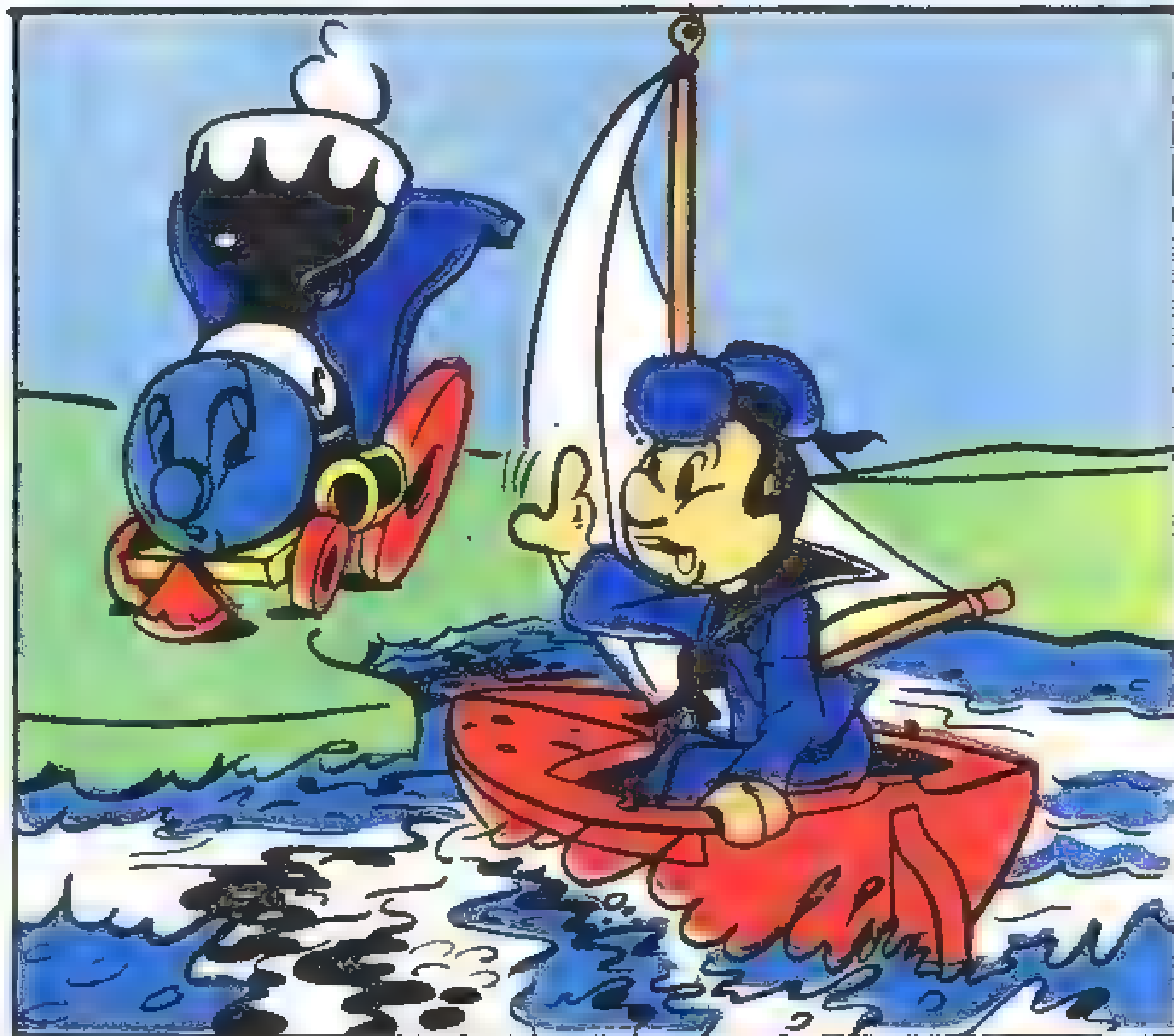
Wordt vervolgd

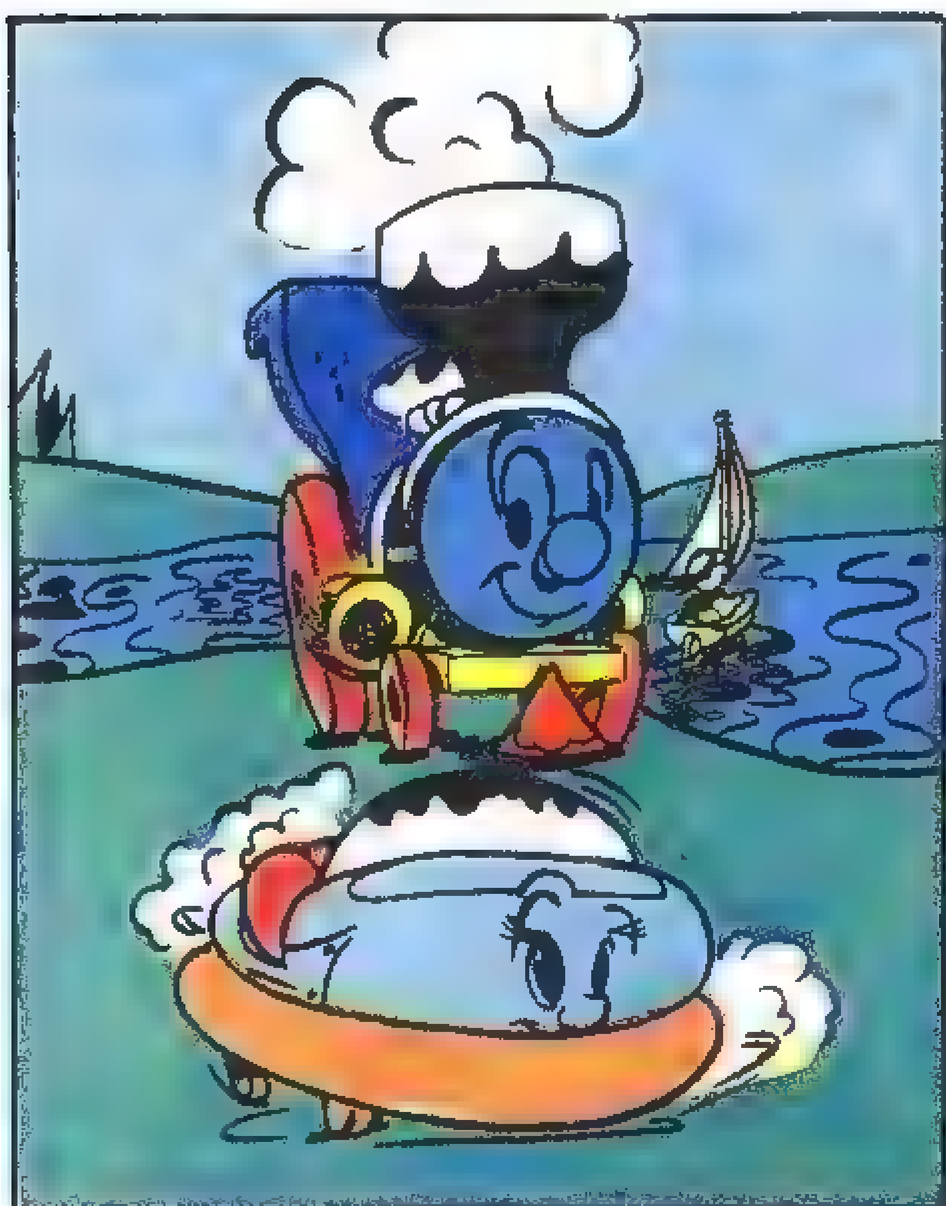
SPELEND

Op een dag had Hakkepuf er genoeg van om locomotief te zijn. Daarom reed hij, toen hij de schuur uit was, waarin hij de nacht had doorgebracht, pardoes van zijn rails af. Tommie, Dollie en een paar andere reizigers, die op het station op hem stonden te wachten, liet hij doodleuk staan.

Zo vlug hij kon reed hij naar de oever van een meer en vroeg aan Janmaat de matroos of hij mee mocht varen in zijn boot. „Hoe haal je dat nu in je hoofd, Hakkepuf?" zei Janmaat. „Je bent veel te zwaar voor mijn boot. Als jij aan boord komt, zinken we meteen naar de diepte."

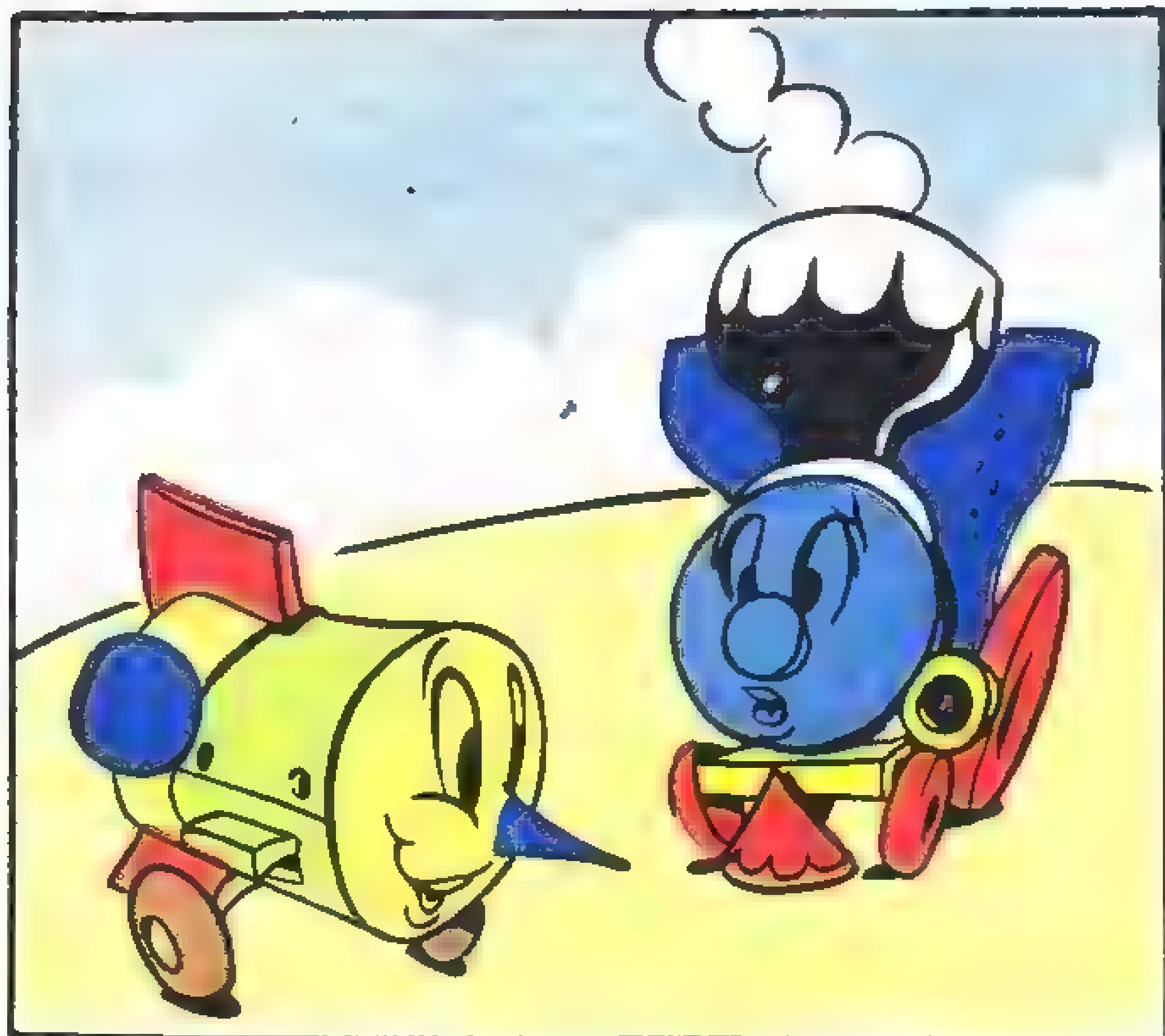

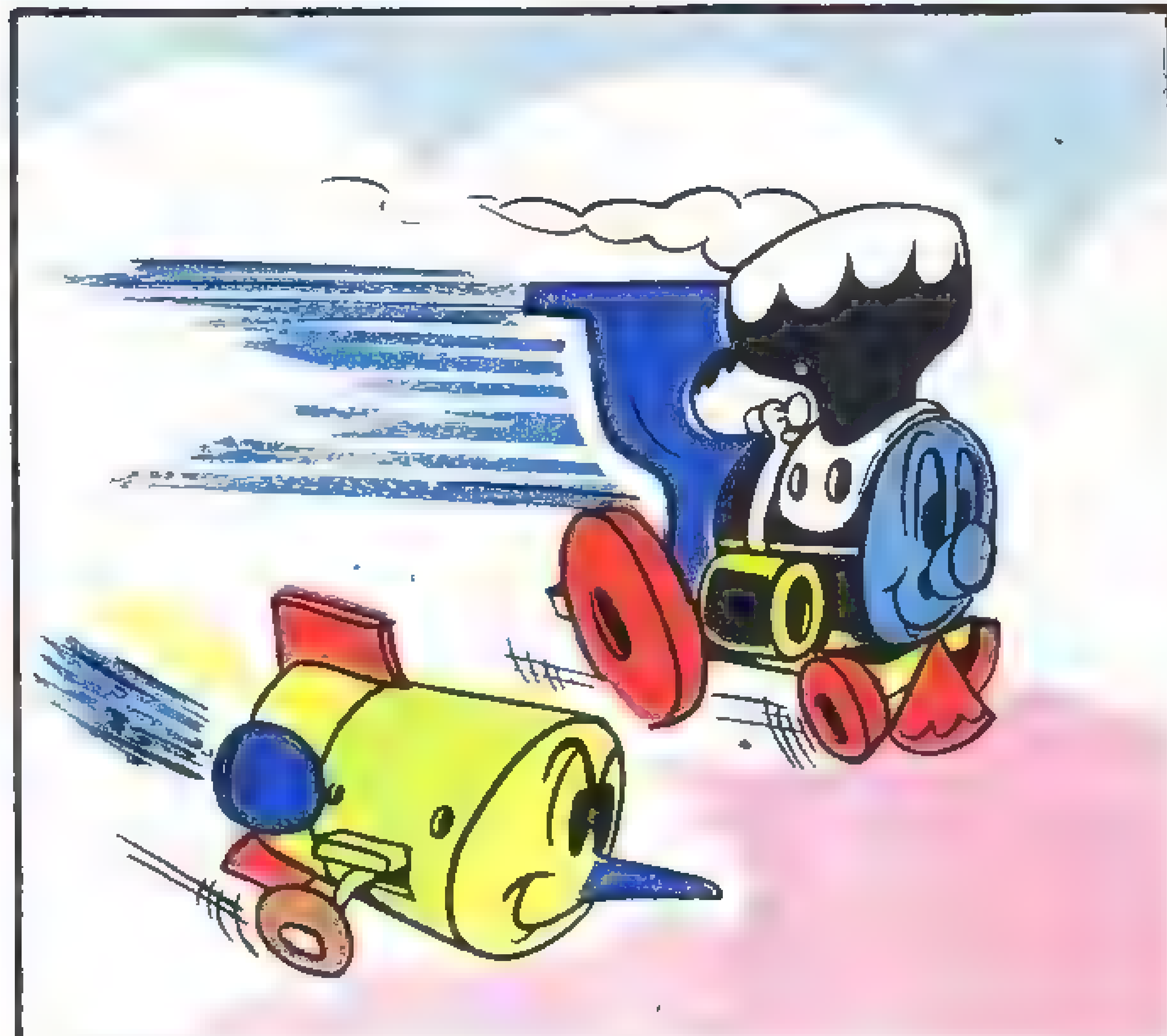
Toen zag Hakkepuf opeens een botsautootje rijden. „Hee," riep hij, „mag ik bij jou komen? Ik wil ook graag botsauto zijn." „Nou," zei het autootje, „ik weet niet of jij daar wel geschikt voor bent, hoor." Hij riep zijn vrienden en met zijn allen botsten ze hard tegen Hakkepuf aan.

Wat schrok die arme locomotief! Hij had nooit geweten dat je als botsautootje zulke harde opstoppers kreeg. Vlug maakte hij zich uit de voeten en hij dacht: Botsauto wil ik in elk geval niet worden. Dat gaat mij een beetje te hardhandig! Eens kijken of er niet een ander leuk baantje is!

SPEELGOED

Even later ontmoette Hakkepuf Roeffie Raket. „Ik wil geen locomotief meer zijn," zei Hakkepuf. „Denk jij dat ik een goeie raket zou kunnen zijn? En hoe moet ik leren vliegen?" „O, dat is heel eenvoudig," zei Roeffie. „Ik zal je wel even vertellen wat je moet doen. Luister maar."

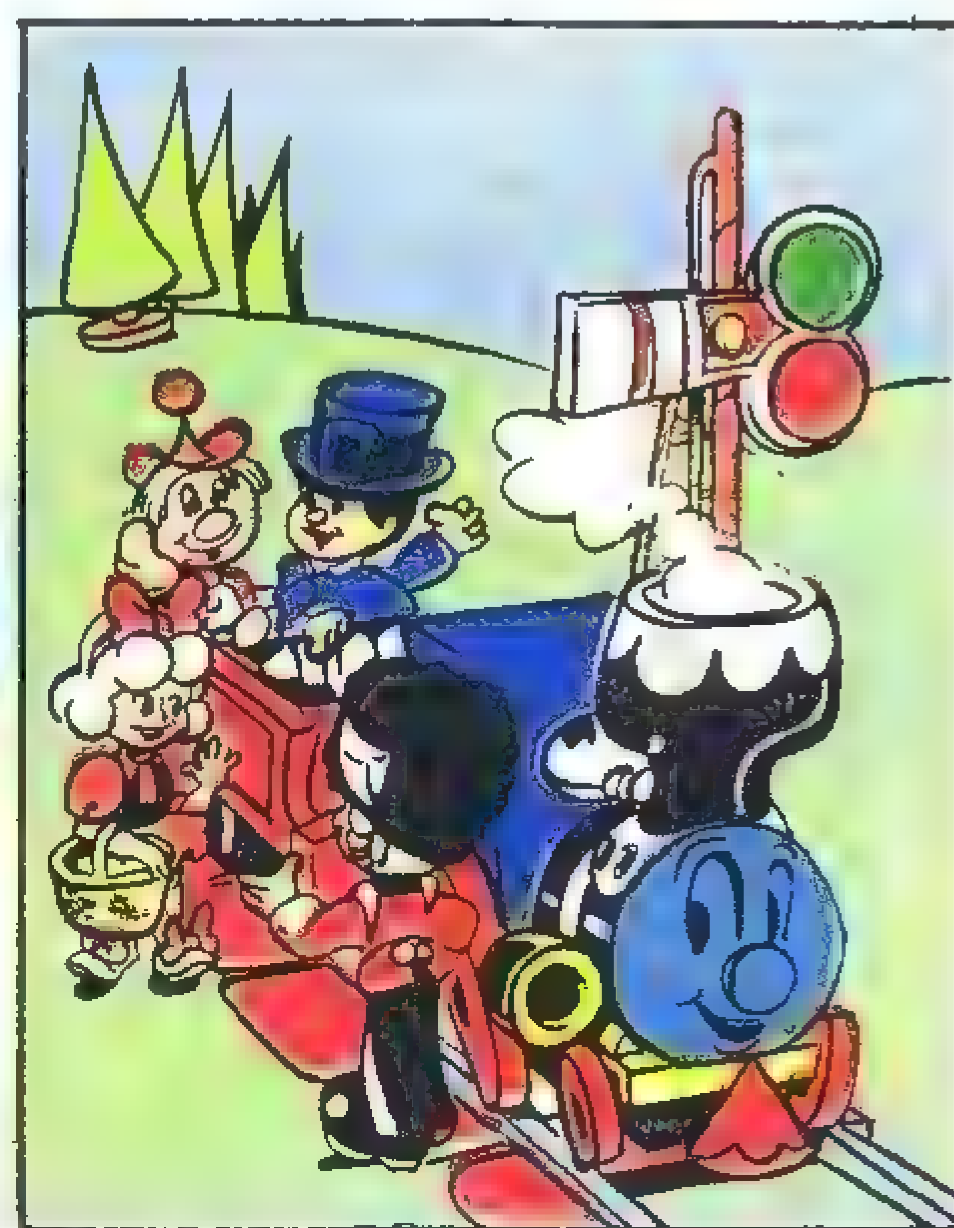

„Alles wat je te doen hebt," legde Roeffie uit, „is zo hard je kunt langs deze baan te rijden. Als je hard genoeg rijdt, ga je op zeker ogenblik vanzelf de lucht in." Nou, dat leek Hakkepuf nogal gemakkelijk. En toen Roeffie startte voor zijn volgende vlucht reed Hakkepuf heel hard naast hem mee.

Na een tijdje ging Roeffie de lucht in, maar Hakkepuf bleef waar hij was: op de grond. Daar snapte de locomotief niets van. Hij deed nog eens extra zijn best, maar toen vloog hij dwars door een hoge heg heen. Hakkepuf deed van schrik zijn ogen dicht en toen hij ze even later opende. . .

. . . stond hij weer op zijn rails, die achter de heg lagen. „Ik geloof dat het leven van een locomotief toch nog niet zo slecht is," bromde hij. „Ik denk dat ik voortaan maar op mijn rails blijf!" En toen reed hij vlug naar het station en liet Tommie, Dollie, Willie Stropop en Wikwak instappen.

Treinoverval bij de Ponypas

door Sef Muris

Door de warmte en de lange duur van de treinreis was John Bowers slaperig geworden. Hij zat wat te dutten in een hoek van zijn coupé, toen de trein opeens een schokkende beweging maakte en met een luid geknars van remmen tot stilstand kwam.

Een moment dacht hij dat de trein het station van Tucker was binnengelopen. Toen hij echter naar zijn enige medepassagier in de coupé keek, begreep hij dat er een onverwachte gebeurtenis moest hebben plaatsgevonden. Deze reiziger, een jongeman van een jaar of zeventien, stond voor het raam te kijken; hij slaakte een paar kreten van verrassing en maakte vreemde, opgewonden gebaren.

Plotseling klonken schoten en in een wip stond John naast de jongeman. Zij zagen drie mannen, die zich over het golvende terrein uit de voeten maakten. Ze holden in de richting van de bergweg, die de Ponypas werd genoemd.

Enige reizigers, die in het bezit van een revolver waren, sprongen uit de trein en begonnen al schietend de vluchtelingen te achtervolgen. Zij deinsden echter spoedig terug toen geweerkogels om hun oren begonnen te fluiten.

Spoedig waren de vluchtelingen aan het oog onttrokken en het schieten hield op. Een paar dappere reizigers liepen hierna in de richting van de Ponypas. Zij kwamen echter te laat, want aan de ingang van de bergweg gekomen, hoorden ze in de verte het gedonder van paardehoeven op de rotsachtige bodem. Verdere achtervolging te voet was doelloos.

Ondertussen was John Bowers te weten gekomen wat er eigenlijk had plaatsgevonden. Twee gemaskerde mannen hadden de beide bewakers van de postwagen overvallen, hen opgesloten en zich vervolgens veertigduizend dollar toegeëigend. Een derde bandiet had de machinist een revolver in de rug geduwd en hem gedwongen de trein bij de Ponypas tot stilstand te brengen. Deze bergweg lag op nog geen honderd meter van de spoorbaan af en aldus konden de bandieten onder dekking van enkele helpers snel verdwijnen zonder door de verraste reizigers op een regen van kogels te worden getrakteerd. Aan de ingang van de Ponypas stonden gezadelde paarden klaar om de bandieten zo vlug mogelijk van de plaats van de misdaad te brengen.

Toen de gemoederen enigszins waren gekalmeerd, verzocht het treinpersoneel de reizigers in te stappen om de onderbroken reis zo spoedig mogelijk te vervolgen. In Tucker zou men de sheriff op de hoogte brengen van de treinoverval.

„Wat een sensatie, meneer," zei de jongeman tegen John, toen ze weer tegenover elkaar in de trein zaten.

„Ja, zo iets beleef je niet iedere dag," antwoordde John met een glimlach.

„U bent, geloof ik, de enige passagier die zijn revolver niet heeft leeggeschoten," zei de jongeman aarzelend.

„Daar heb je gelijk in," antwoordde John bedaard. „Ik gebruik altijd eerst mijn verstand, voordat ik naar mijn revolver grijp. Ten eerste waren de bandieten te ver weg om hen te raken en ten tweede wist ik niet of hun vergrijp wel een kogel waard was."

„Wat zal mijn vader opkijken als hij dit nieuws hoort," vervolgde de jongen. „Het zal het gesprek van de dag worden in Tucker. De arbeiders van de ertsmijn zullen daarbij ook nog in een verbitterde stemming geraken. Het gestolen geld was immers hun loon."

„Ze zullen even geduld moeten hebben, dan krijgen ze hun geld wel. Daarvoor zal vader wel zorgen."

„O, ben jij soms de zoon van de nieuwe mijndirecteur?" vroeg John.

„Ja, mijn naam is Will Fox."

„Ik heet John Bowers," zei John, „en ik ben assistentsheriff van Tucker."

„Wat een interessant beroep," zei Will Fox. „Dan moet u meehelpen de bandieten op te sporen."

„Ja, dat doe ik zeker."

De trein stopte aan het station van Tucker en het gesprek werd afgebroken. Uit de coupéraampjes schreeuwden de reizigers tegen de buitenstaanders, dat de trein was overvallen.

John Bowers spoedde zich naar het kantoor van sheriff Cullum. Hij bracht hem op de hoogte van het gebeuren en binnen een half uur stonden tien zwaar gewapende mannen met hun paarden klaar om de bandieten te achtervolgen.

Sheriff Cullum zei tegen Bowers voordat ze de tocht aanvaardden: „John, we trekken over de prairie in de richting van de Ponypas. We kunnen dan de achterstand die we op de rovers hebben, inhalen als ze verder over het gebergte vluchten. Trekken ze over de weg die via de pas naar Tucker voert, dan komen we hen tegen."

In galop trokken de mannen der wet en hun helpers over de golvende prairie. Ze bereikten de Ponypas zonder één mens tegen te komen. Daarna trokken ze verder de bergen in. Na een minuut of tien hoorden ze opeens het gestamp van paardehoeven op de harde grond. Direct waren de sheriff en zijn mannen paraat. Zij hielden hun paarden in en grepen hun revolvers. Bij een flauwe bocht in de weg wachtten ze de komende gebeurtenissen af. Even later kwamen twee ruiters in zicht. De mannen schrokken toen ze onverwacht de revolvers van tien man op zich gericht zagen. Hun schrik duurde echter niet lang, want toen ze de sheriff herkenden, riepen ze lachend uit: „Hee, wat laten jullie ons schrikken! We dachten een moment met struikrovers te maken te hebben!"

Het bleken twee oudere cowboys te zijn, die van de andere kant van het

gebergte kwamen en in Tucker inkopen gingen doen. Op de vraag van de sheriff of ze ruiters waren tegengekomen antwoordden ze ontkennend.

„John," zei de sheriff, „deze mannen kunnen we op hun woord vertrouwen. Dat houdt in dat we niet verder de bergen hoeven in te trekken. De Ponypas is de enige berijdbare weg over het gebergte."

„Ik denk dat we de verkeerde richting zijn ingeslagen," antwoordde John. „Ik heb zo'n vermoeden, dat de bandieten een eindje de pas zijn ingereden en daarna ijskoud op hun weg zijn teruggekeerd."

„Warempel, John, ik geloof dat je gelijk hebt!" riep de sheriff uit. „Ze kwamen gewoon terug, reden over de spoorbaan en naderden vanuit het westen Tucker. Misschien hebben ze de buit al verdeeld en zitten ze ons uit te lachen."

„Misschien zitten ze wel ergens anders," zei John ernstig. „Er zijn de laatste tijd verschillende misdaden in Tucker en omgeving gepleegd, die nooit opgehelderd werden. Ik verdenk een aantal mannen van deze misdrijven, maar ja, het zijn maar vermoedens. Ik heb geen bewijs."

„Wie verdenk je dan, John?"

„U zult het wellicht vreemd vinden sheriff, maar ik verdenk Steven Crane en zijn mannen."

„Steven Crane, de veeboer die aan de westelijke weg naar Tucker woont? Hoe kom je daarbij, John?"

„Ik vind het vreemd, dat Crane op zijn kleine boerderij zoveel mannen aan het werk heeft. Ik kom weleens in die buurt," zei John, „en ik heb geconstateerd, dat hij zeker zes man in dienst heeft. Verscheidenen van hen zijn op de ertsmijn ontslagen wegens wangedrag."

„Zeg," antwoordde de sheriff na enig nadenken, „ik geloof waarachtig dat er een kern van waarheid in je vermoedens schuilt. Het schiet me net te binnen, dat die mannen ook nogal royaal met geld smijten in Tucker."

„De plek van de overval ligt ook bij hen in de buurt," vervolgde John. „Ze trekken over de spoorweg en binnen een uur zijn ze thuis."

„We kunnen Crane wel verdenken," zei de sheriff, „maar we hebben geen enkel bewijs."

„Dat is zo," antwoordde John. „Laten we maar teruggaan; misschien lossen we deze misdaad vandaag op. Weet u wat we doen kunnen, sheriff?" ging hij op zachte toon verder, „jullie gaan straks, behalve Henri Boston en ik, naar de boerderij van Crane en vertellen hem, dat jullie de hele middag naar treinbandieten hebben gezocht en geen spoor van deze schurken hebben gevonden.

Vervolgens vragen jullie om warme koffie om een beetje op verhaal te komen. Henri Boston neemt mijn paard aan de teugel mee en gaat in de richting van Tucker, terwijl ik te voet naar het huis van Crane loop. Ik stel mij dan verdekt op en luister aan het raam, als jullie de terugtocht beginnen."

„Een simpel, maar verrassend idee," zei sheriff Cullum. „Jij luistert af wat zij zeggen en op een teken van jou keren wij terug. . . als het nodig is tenminste."

Het plan van John werd uitgevoerd. De sheriff reed met zeven metgezellen naar de boerderij van Crane. Henri Boston nam het paard van John en deze liep naar de boerderij. Toen hij dichterbij was gekomen, sloop hij in gebukte houding naar de woning. Hij zocht een beschutte plek en vond die achter een grote regenton. Achter dit vat ging hij liggen. Hij was blij dat het ondertussen donker was geworden. De kans dat een van de mannen van Crane hem zou betrappen was daardoor veel kleiner.

Minutenlang lag hij te wachten, minuten die wel uren leken. Eindelijk ging de voordeur open en kwam de sheriff met zijn mannen naar buiten. Cullum bedankte Crane ook namens zijn mannen voor de lekkere koffie, waarna ze te paard stegen.

„Wel thuis en ik hoop, dat jullie die rovers nog te pakken krijgen," hoorde John de veeboer nog zeggen.

Crane bleef de mannen van de wet staan nakijken tot ze een eindje in de richting van Tucker waren gereden. Toen trok hij de deur achter zich dicht.

Nu was de tijd van John gekomen. Hij sloop voorzichtig tot onder het raam en luisterde gespannen.

„Steven," hoorde hij iemand zeggen, „die arme sheriff moest eens weten, dat wij dat geld in ons bezit hebben!"

„Die stomme kerels," zei een ander, „ze zoeken tot ze niet meer kunnen en drinken doodleuk een kop koffie met degenen die ze zoeken!"

„Zwijg," zei Steven Crane. „De sheriff is wel vertrokken, maar jullie weten dat ik niet hou van dat gepraat. De kleinste fout kan ons achter de tralies brengen."

John Bowers' hart begon wild te kloppen. Hij had de daders van de treinoverval gevonden! Snel maar voorzichtig maakte hij dat hij wegkwam. Hij liep in de richting van Tucker, tot hij de sheriff met zijn mannen zag staan wachten. John vertelde hijgend het afgeluisterde gesprek en er klonken verraste kreten.

„Mannen," beval sheriff Cullum, „we keren terug naar de boerderij. Baxter, Winder en Baldwin, jullie bewaken het huis en wij gaan naar binnen."

Spoedig stonden ze weer voor de boerderij. De sheriff klopte aan en even later ging de deur open.

„Maar, sheriff," riep Crane verrast uit, „kom je nog eens terug? Hebben jullie wat vergeten?"

„Ja, we hebben iets belangrijks vergeten," antwoordde Cullum streng.

Het personeel van Crane, dat in het grote vertrek rond de tafel zat, staarde verrast naar het terugkerend bezoek.

„Crane, ken je deze man?" vroeg de sheriff en hij wees op John.

Eindelijk ging de voordeur open en kwam de sheriff met zijn mannen naar buiten.

„Ja zeker, het is je assistent. John. . . John Bowers," antwoordde de veeboer. „Ik kan me vergissen, maar ik meen dat hij daar straks niet bij jullie was."

„Precies, Crane, hij was wel bij ons, maar binnen is hij niet geweest. John Bowers," zei de sheriff met stemverheffing „is de man die op eenvoudige manier de treinbandieten heeft weten op te sporen."

„Zo," zei Crane koel, „en komen jullie ons dat vertellen?"

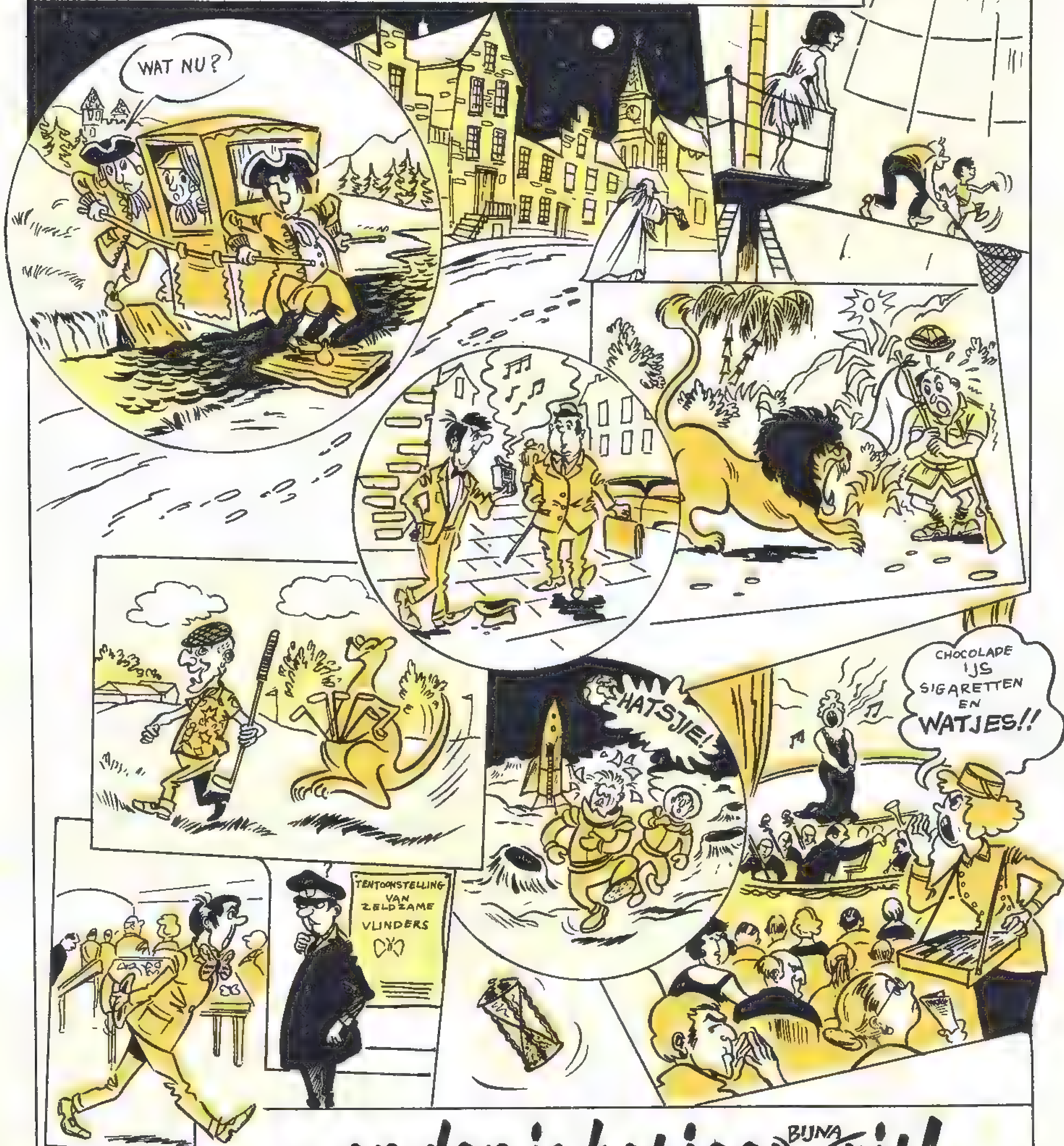
„Crane, je spel is uit!" sprak de sheriff met harde stem. „Steek jullie handen omhoog, mannen! Verzet is nutteloos!"

Plotseling keken de bandieten in zes revolverlopen. De zes mannen die rond de tafel zaten staken verslagen en zwijgend hun handen omhoog. Alleen Crane, die in de loop van Johns revolver keek, moest eerst nog zijn woede op zijn ondergeschikten luchten. „Stommeriken," riep hij uit, „jullie idiote geklets kost ons allemaal onze vrijheid!"

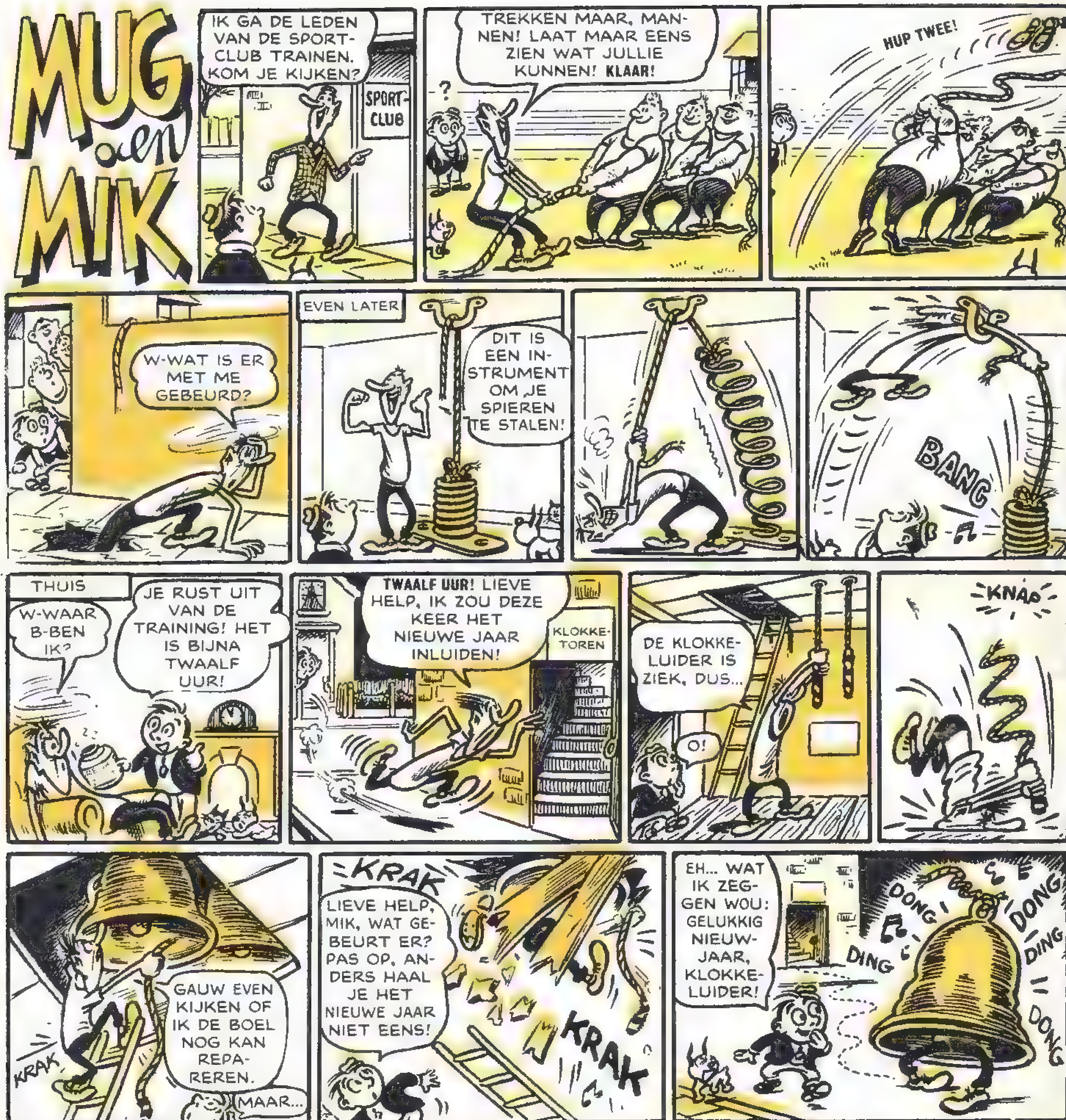
BILLIE TURF, het dikste studentje ter wereld

Nog even lachen tot besluit...

...en dan is het jaar BIJNA uit!

Waar komt dat woord vandaan?

Salaris

Het woord salaris, dat bij ons dezelfde betekenis heeft als loon, heeft te maken met het Latijnse woord sal, dat zout betekent. In het Romeinse leger kregen de soldaten op gezette tijden bij wijze van loon een bepaalde hoeveelheid zout uitgekeerd. Zout was een belangrijk voedingsmiddel en in die tijd heel moeilijk te krijgen; het werd dus als iets zeer waardevols beschouwd. Later kwam daar verandering in; toen ontvingen de soldaten geld in plaats van zout. Dit geld werd salarium genoemd, zoutgeld of geld om zout te kopen. Uit dit woord salarium is ons woord salaris ontstaan.

PAMELA MANSBRIDGE

14

Caroline speurt naar misdaad

KORTE INHOUD: *Jane, Derek en Robin Lester willen van hun gespaarde geld in een naburige stad een verjaarscadeau gaan kopen voor hun moeder. Helaas kunnen Jane en Derek niet mee en dus gaat Robin alleen. In een kleine juwelierszaak koopt hij een broche, die de kinderen de volgende dag aan hun moeder cadeau geven. Twee weken later beweert een dame, lady Sudderley, dat de broche die mevrouw Lester draagt haar eigendom is; ze zou hem verloren hebben. Samen met haar rijden Robin en zijn moeder naar de winkel, waar Robin de broche gekocht heeft. De winkelier beweert dat hij Robin nooit eerder gezien heeft. Deze moet de broche aan lady Sudderley afstaan. Op een wandeling ontmoeten de kinderen Caroline Bland, de dochter van lady Sudderley. De dag daarna gaan Caroline en Jane naar de juwelierswinkel, waar ze het bewijs geleverd krijgen dat de man weleens gestolen goed koopt. Later gaan ze met hun vriend Jim naar een plek, waar de winkelier, Smith, een afspraak heeft met een zekere Phil. Daarbij wordt de Brenthamse hei genoemd als volgende punt van samenkomst.*

Zij reden door Mayford en over de grote verkeersweg tot zij de zijweg, die naar het landgoed leidde, hadden bereikt. Vandaar naar het grote smeedijzeren toegangshek van Maybury Place was slechts een korte afstand. Het hek — aan het begin van de oprijlaan — stond open, maar Jim verklaarde dat hij met zijn vrachtwagen liever buiten het gebied van het landgoed bleef. Zij parkeerden de auto daarom aan de kant van de weg en gingen te voet verder.

Derek had, te midden van de uitgestrekte terreinen, die tot Maybury Place behoorden, een kasteelachtig gebouw verwacht; maar toen zij het hadden bereikt, zag hij dat het huis niet erg groot was, wel groter natuurlijk dan een gewoon huis, maar toch niet van de afmetingen, die hij zich had voorgesteld. Caroline had hem verteld dat het ruim honderdvijftig jaar oud was.

Derek en Jim liepen naar de achterzijde van het landhuis, kozen van de drie deuren, die hier waren, de grootste en belden aan. Na een paar minuten werd de deur geopend door een korte, gezette vrouw van middelbare leeftijd met zwart haar, dat tot een knotje boven op haar hoofd was gedraaid, en een samengetrokken mond, die haar een uitdrukking van ongeduld gaf.

,,Goedemorgen. U is mevrouw Jacobs, veronderstel ik. Is Caroline thuis?" vroeg Derek beleefd.

Het gezicht van de vrouw leek even te trillen van verontwaardiging. ,,*Jongejuffrouw* Caroline maakt vanmorgen een rijtoer," zei ze met de klemtoon op het eerste woord, waarmee ze Derek aan zijn verstand wilde brengen dat hij over de dochter des huizes alleen maar met het nodige respect mocht spreken. ,,Ik kan niet zeggen wanneer ze terug is." Haar ogen gleden afkeurend over Jim, die, ondanks het feit dat hij was gekleed in een behoorlijk kostuum, een schoon overhemd en een das, het toch had klaargespeeld er slordig uit te zien. ,,In elk geval," vervolgde ze, ,,is het niet gewenst dat jongejuffrouw Caroline bezoek krijgt, althans niet tot sir Henry en lady Sudderley weer thuis zijn. De datum van hun thuiskomst is me niet bekend. Goedemorgen." En ze sloeg de deur voor hun neus dicht.

,,Oei! Wat een feeks!" zei Jim uit de grond van zijn hart, terwijl zij langs de zijkant van het huis naar de oprijlaan terugliepen. ,,Geen wonder dat onze Sherlock Holmes een rijtoer maakte; ik zou de hele dag buiten de deur doorbrengen als ik met háár in hetzelfde huis woonde. Het heeft, dunkt me, geen zin Caroline te gaan zoeken — het zou trouwens te veel tijd kosten — en ons bezoek aan het politiebureau kan vandaag dus niet doorgaan.

Want vanmiddag kan ik moeilijk weg, ik heb thuis een massa te doen dat ik niet kan uitstellen."

„En wij hebben mamma beloofd vanmiddag met zijn allen de pruimen te plukken," herinnerde Derek zich. „Ze zijn vroeg van het jaar en wanneer we ze niet gauw plukken, worden ze overrijp."

„Laten we het dan op morgen houden Schikt het dat ik jullie om twee uur afhaal? Daarna rijden we naar Maybury Place; misschien treffen we Caroline op dat uur thuis. En ik stel voor dat Jane dan aanbelt, terwijl wij bij het hek wachten; mogelijk vertrouwt die ouwe draak haar meer dan ons. Oké? Goed, dat doen we dus. Ik veronderstel dat één dag uitstel geen verschil uitmaakt."

Het was bijna vijf uur die middag en Derek, Jane en Robin waren bezig de laatste pruimen te plukken, toen zij een bekende stem, hoog en een beetje afgemeten, hoorden roepen: „Hallo! Ik hoop dat het niet ongelegen komt dat ik jullie op dit moment een bezoek breng?"

Zij keken om en zagen Caroline, gekleed in een short, een blouse en sportschoenen; ze kwam de boomgaard binnen door het hek in de haag, die de scheiding vormde met de tuin.

„Ik wilde aan de voordeur bellen, maar ik zag jullie tussen de bomen en ben daarom eerst hierheen gekomen," zei ze. „Ik heb Brownie aan het hek van de voortuin gebonden, maar hij staat daar niet veilig. Mag ik hem in de boomgaard brengen? Hij zal niets beschadigen."

„Eh. . . ja, doe dat," zei Jane enigszins verbijsterd. Ze richtte een vlugge blik op Derek. „Ik. . . h'm. . . ik ga even naar binnen om het aan mamma te vertellen. Anders weet ze niet wat er aan de hand is wanneer ze plotseling een pony in onze tuin ziet."

„Je moet me aan je moeder voorstellen," zei Caroline op besliste toon.

„Eh. . . ja," antwoordde Jane, die zich niet op haar gemak voelde.

Ze herinnerde zich wat haar moeder had gezegd over hun vriendschap met Caroline en ze zag de komende minuten met bange voorgevoelens tegemoet.

XII

Caroline ging zonder aarzelen naast Jane lopen, zodat haar vriendin geen andere keus bleef dan de dochter van lady Sudderley onmiddellijk en zonder enige voorafgaande waarschuwing voor te stellen. Maar, dacht Jane, misschien is dat tenslotte nog wel het beste.

Zij liepen door de tuin terug naar de keukendeur en gingen naar binnen. Mevrouw Lester was bezig thee te zetten en brood te snijden.

„Mamma, hier is Caroline, die ons een bezoek brengt," zei Jane. Ze deed haar best onbevangen te spreken. „Ze is op haar pony gekomen en we hebben gezegd dat ze hem in de boomgaard mocht brengen. Dat vindt u toch niet erg, hè? En mag ze blijven theedrinken?"

Mevrouw Lester keek verrast op en legde haar broodmes neer.

„Hoe maakt u het, mevrouw Lester?" zei Caroline op de voorname toon, welke precies als die van haar moeder klonk. „Ik heb er zéér naar verlangd kennis met u te maken."

Haar glimlach was echter zo prettig dat mevrouw Lester niet anders kon doen dan de haar toegestoken hand schudden en zeggen: „Hoe maak je het, Caroline? Dit is. . . bepaald een verrassing. Natuurlijk kan je bij ons blijven theedrinken, als je daar zin in hebt."

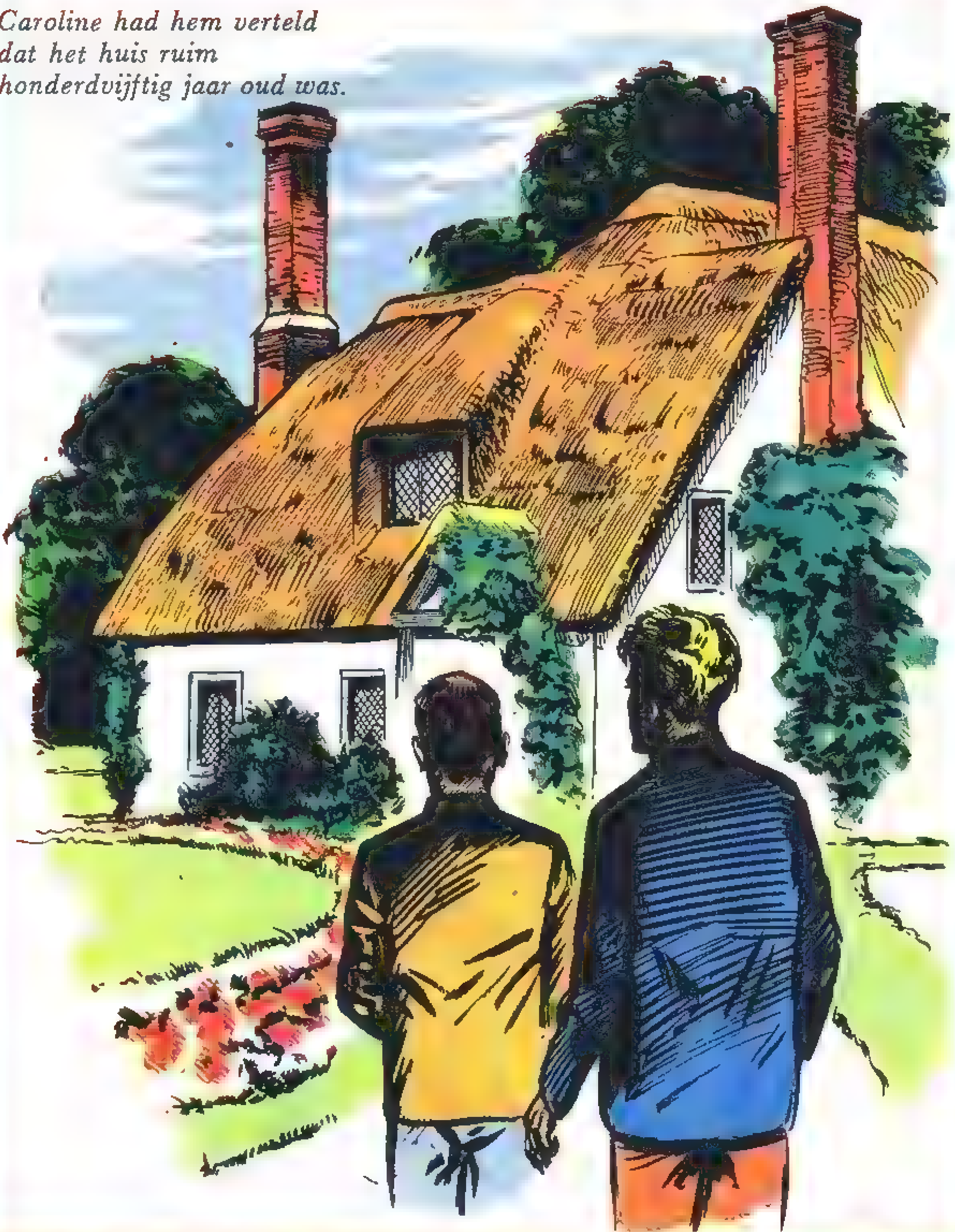
„Alstublieft," antwoordde Caroline. Ze sprak nu op een natuurlijker toon. „Dat doe ik heel graag. Maar ik zal eerst Brownie naar de boomgaard brengen; hij staat aan uw hek gebonden, weet u, en ik ben bang dat een passerende auto hem aan het schrikken maakt."

Nadat ze was verdwenen, zei Jane zacht: „Het spijt me, mamma, maar we wisten van haar komst niets af. U hebt niet graag dat we vriendschappelijk met haar omgaan, maar dat weet zij niet."

Mevrouw Lester nam haar broodmes weer op. Op haar voorhoofd verscheen een lichte frons. „Ik heb niets tegen Caroline zelf," zei ze. „Het gaat er meer om wat haar moeder zal zeggen als ze erachter komt. Die is dan waarschijnlijk zeer ontstemd."

„Het zal zo'n vaart niet lopen," meende Jane. Ze verliet eveneens de keuken en kwam buiten terwijl Caroline haar pony juist langs het huis leidde. Ze volgde hen naar de boomgaard.

Zodra zij zich bij de jongens hadden gevoegd, zei Caroline: „Waarom kwamen jullie vanmorgen? Uit de beschrijving, die mevrouw Jacobs me gaf, maakte ik

Caroline had hem verteld dat het huis ruim honderdvijftig jaar oud was.

op dat jij, Derek, en Jim Parsons het zijn geweest. Ze scheen Jim Parsons een zeer verdacht persoon te vinden!"

Derek verklaarde de reden voor hun ochtendbezoek; toen hij was uitgesproken, keek Caroline hem een beetje verbaasd aan. „Maar we hebben de politie niets te vertellen," zei ze tenslotte. „We kunnen niet het minste bewijsmateriaal overleggen." (Ze is weer helemaal in haar rol, dacht Jane.) „We kunnen slechts rapporteren wat we hebben gezien en wat we vermoeden," vervolgde Caroline. „Vóór je naar de politie gaat, moet je in het bezit zijn van *bewijsmateriaal.* Iets dat je hun kunt tonen. Anders geloven zij je niet."

„Jim zegt dat de politie ons wel zal geloven," merkte Derek op. „En in elk geval, als er dingen, zoals wij die weten, worden gerapporteerd — Jim noemt dat verdachte omstandigheden — stelt men altijd een onderzoek in, onverschillig of ze je geloven of niet."

Caroline tuurde fronsend naar een mand pruimen. „Ik was van plan eerst bewijsmateriaal te verzamelen, *werkelijk en overtuigend bewijsmateriaal,*" zei ze. „Jim zal alles bederven."

„O, doe niet zo idioot," zei Derek geergerd. „Wat denk jij te kunnen doen? Meneer Smith dwingen je een schriftelijke en getekende bekentenis te geven? Of iets dergelijks? Zulke dingen gebeuren misschien in jouw Zwarte-Handverhalen, maar in het werkelijke leven komen ze niet voor. In elk geval is het. . ."

„Sssst," waarschuwde Jane. „Mamma komt er aan."

Mevrouw Lester liep door de tuin naar de boomgaard om Brownie te bekijken en te waarschuwen dat de thee klaar was. Zij hadden dus geen gelegenheid het gesprek voort te zetten en toen ze allemaal in de eetkamer rond de tafel zaten, scheen Caroline met volledige overgave een nieuwe rol te spelen: die van de volmaakte gast, althans zoals zij die zich blijkbaar voorstelde. Ze sprak met mevrouw Lester over aanleg en onderhoud van tuinen, de genoegens en nadelen van het buitenleven, de mode, het verschil tussen Franse en Duitse hotels en over nog een aantal andere onderwerpen, waarvan ze waarschijnlijk alleen iets wist door opmerkzaam te hebben geluisterd naar gesprekken tussen volwassenen.

Mevrouw Lester was aanvankelijk verbaasd en moest moeite doen een glimlach te onderdrukken. Na een tijdje leidde ze de conversatie af naar meer persoonlijke ervaringen en belevenissen en vernam dat Caroline gedurende de zomervakantie meestal slechts twee weken op Maybury Place verbleef; de rest van de tijd was ze bij vriendinnen of verwanten of logeerde ze in het huis dat haar stiefvader in Londen bezat. Ze sprak lang over haar grootmoeder, van wie ze kennelijk veel hield. Plotseling brak ze haar zoveelste verhaal over deze oude dame af en zei: „Lieve deugd, ik praat véél te veel! Mamma zou zich ergeren als ze het hoorde. Ze zegt altijd dat mijn gezelschapsmanieren niet erg goed zijn, ofschoon ik niet inzie waarom. Zelf vind ik dat ik het er nogal draaglijk afbreng. Wel ben ik geneigd ze te vergeten wanneer ik pret heb."

Mevrouw Lester lachte en zei tot Caroline dat ze zich, als ze Whitefields bezocht, niet te veel zorg over salonmanieren hoefde te maken.

Deze aanduiding dat hun moeder blijkbaar geen bezwaar meer had tegen hun ongewone vriendin (en werkelijk, het gedrag van Caroline wás soms zonderling) bracht de drie jeugdige Lesters in een veel opgewekter stemming; iedereen werd vrolijk en had plotseling van alles te vertellen en te vragen en de tijd verliep al te vlug. En toen Caroline tenslotte Brownie uit de boomgaard naar de weg leidde en aan het hek afscheid nam van mevrouw Lester, was een allergenoeglijkst bezoek achter de rug.

„Je kunt hem een eindje berijden, als je dat leuk vindt," zei Caroline tegen Robin, die vlug weer naar binnen was gegaan om een klontje suiker voor de pony te halen. „Maar je moet natuurlijk lopend terug." Robin hoefde geen tweede maal te worden uitgenodigd. Hij zat in een ommezien op de rug van Brownie en Jane en Derek besloten met hem en Caroline tot het dorpsplein mee te lopen, omdat zij dan tegelijkertijd een mand pruimen, die hun moeder aan de vrouw van de burgemeester had beloofd, konden afgeven.

„Waar woont Jim?" informeerde Caroline, zodra zij Whitefields hadden verlaten. „Ik zou hem wel willen spreken."

Caroline tuurde fronsend naar een mand pruimen. „Ik was van plan eerst bewijsmateriaal te verzamelen," zei ze.

„Ze heeft mijn arm zo raar te pakken, ik kan me niet bewegen."

berijden," riep Henry Briggs tegen Caroline, nadat zij dichterbij waren gekomen. „Als dat paardje van jou is, pas dan op dat je het niet kwijtraakt. Kan makkelijk gebeuren als hij" — wijzend naar Robin — „er zijn zinnen op heeft gezet."

„Laat hem kletsen, schenk er geen aandacht aan," zei Derek zacht. Zijn vingers jeukten van verlangen Henry op zijn gezicht te timmeren; maar hij was de oudste, voelde zich verantwoordelijk voor de anderen en beschouwde het als zijn plicht hen niet in de opschudding van een gevecht te betrekken.

„Het zijn rare snuiters, hoor," vervolgde Henry, die zich nog steeds tot Caroline richtte. „Hebben het gekke idee dat je mag houden wat je vindt, als het tenminste iets van waarde is."

Robin haalde de teugel van Brownie aan en liet de pony halt houden. Daarna keek hij Henry dreigend aan. „Wat bedoel je?" vroeg hij.

„Dan moeten we de tegenovergestelde kant op," antwoordde Derek.

Caroline aarzelde een ogenblik, maar zei dan: „Ach, ik zie hem morgen waarschijnlijk. Wanneer hij besloten is naar het politiebureau te gaan, kunnen we hem beter allemaal vergezellen."

Derek verklaarde dat dit juist de bedoeling van Jim was. „Maar als wij niet met hem meegaan," voegde hij eraan toe, „legt Jim dat bezoek stellig toch af en gaat alleen."

Caroline keek teleurgesteld, maar scheen zich erbij neer te leggen.

„In dat geval hebben we geen keus. Komen jullie me om ongeveer half drie ophalen? Ik wacht bij het hek; dat voorkomt een tweede onaangename ontmoeting met mevrouw Jacobs."

Zij waren om de hoek van de kerk gekomen en naderden het dorpsplein, toen Derek een lichte kreet van ergernis liet horen. Daar waar de weg zich tot het plein verbreedde stonden Jack en Henry Briggs en nog een paar andere jongens.

„Vrienden van jullie?" mompelde Caroline.

De jongens hadden de drie Lesters en Caroline opgemerkt en staarden thans in hun richting.

„Ik heb jou die pony vanmiddag zien

„O, je snapt me heel goed!" Henry grinnikte boosaardig. „Hier weet iedereen dat jij die dure broche van lady Zus-en-zo hebt gevonden en daarna met de smoes aankwam dat je het ding in die winkel in de Kapelstraat had gekocht. En. . . au!"

De plotseling kreet van pijn was het resultaat van een harde stomp, die zijn broer Jack hem toediende. Henry wreekte zich onmiddellijk met een schop tegen de enkel van Jack. Zowel de drie jongens, die in hun gezelschap waren, als de jeugdige Lesters keken verbaasd toe bij dit onverwachte bakkeleien.

„Dát," zei Caroline met zo'n luide, heldere stem dat ze opeens ieders aandacht had, „is buitengewoon interessant. Hoe weet jij dat het een winkel in de Kapelstraat was?"

„Kom mee," mompelde Jack. Hij pakte zijn jongere broer bij een arm en wilde hem meetrekken, maar Caroline stond met enkele stappen naast hen en greep de andere arm van Henry.

„Waarom zei je Kapelstraat?" vroeg ze opnieuw.

„Kom dan toch," drong Jack aan. „Luister niet naar haar." Maar zijn broer liet weer een schrille kreet horen. „Trek niet zo! Laat me los! Ze heeft mijn arm zo raar te pakken, ik kan me niet bewegen."

Caroline glimlachte en op haar gezicht verscheen een uitdrukking van tevredenheid. „Dat heb ik van een politieagent geleerd," lichtte ze de verbijsterd toekijkende vrienden van het tweetal in. „Het is een judogreep, waarmee iemand, die ze willen arresteren, weerloos wordt gemaakt."

De drie jongens toonden een diepe belangstelling voor het verloop van het treffen en schenen zich niet in het minst om de onaangename positie van Henry te bekommeren.

„Hoe doe je dat, zus?" informeerde een van hen. „Waarom kan hij zich niet bewegen?"

„Ik zal je die greep bij gelegenheid weleens demonstreren," beloofde Caroline. „Maar op het moment moet ik opheldering hebben over een duister punt." Ze richtte zich weer tot Henry Briggs. „Hoe kwam je erbij te beweren dat Robin die broche in de Kapelstraat heeft gekocht?"

„Iedereen weet dat Robin heeft gezegd dat hij die broche heeft gekocht."

„Dat vraag ik niet. Ik vraag hoe je weet dat het een winkel in de Kapelstraat is?"

„Nou, dat hebben we gehoord," antwoordde Jack Briggs vlug vóór zijn broer iets kon zeggen. Hij keek zijn vrienden aan. „Dat vertellen ze in het dorp allemaal, nietwaar?"

„Ja. . . ja," verklaarde een van de jongens met een klank van twijfel in zijn stem. Maar dan vervolgde hij, op een toon van meer beslistheid: „Ik herinner me eigenlijk niet dat er over een bepaalde winkel is gesproken. Juffrouw Parsons heeft m'n moeder verteld dat ze wel gelooft dat Robin het ding in een winkel heeft gekocht. Later is toen uitgekomen dat het de broche was, die de lady had verloren. Pech voor Robin."

Caroline richtte een doordringende blik op Jack Briggs.

„Niemand in dit dorp," verklaarde ze op zo nadrukkelijke en overtuigende toon dat zelfs Jane en haar beide broers een moment vergaten dat ze in werkelijkheid niet precies wist welke geruchten en verhalen in Tedham Green de ronde deden, „maar dan ook niemand weet in welke winkel Robin de broche heeft gekocht. In Mayford zijn minstens zes of zeven juwelierszaken en in elk daarvan zou Robin geweest kunnen zijn. Toch weten jullie tweeën dat het Smith was, de enige juwelier in de Kapelstraat. Je hoeft niet eens diep na te denken om in te zien wat hiermee wordt bewezen: jij en je broer weten dat, omdat júllie de broche naar Smith hebben gebracht en aan hem hebben verkocht."

Onder de toeschouwers ging een gemompel van intense belangstelling op.

„Je kunt niets bewijzen!" riep Jack Briggs woedend. „En laat mijn broer los of je zult er spijt van hebben."

Wordt vervolgd

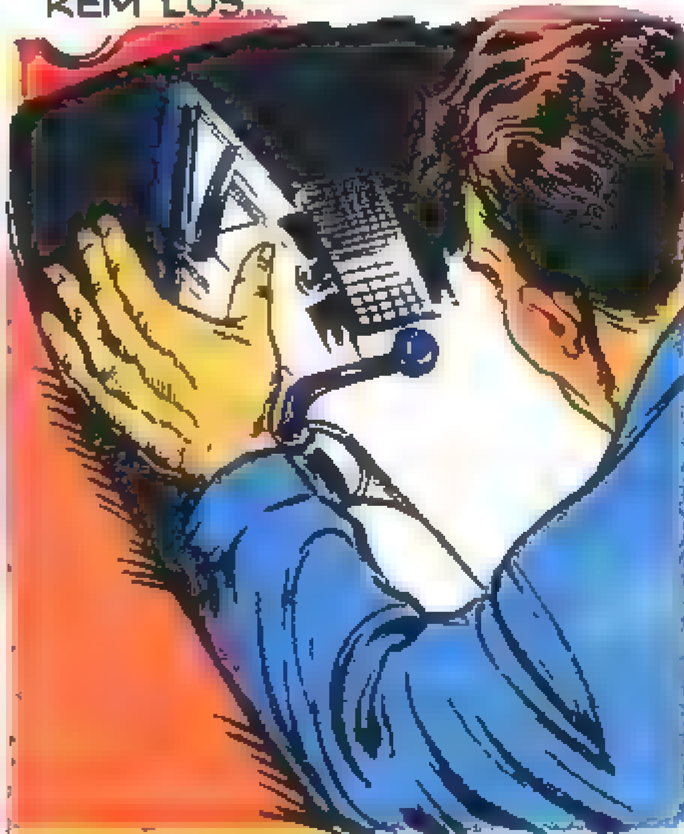
Ted en Tom

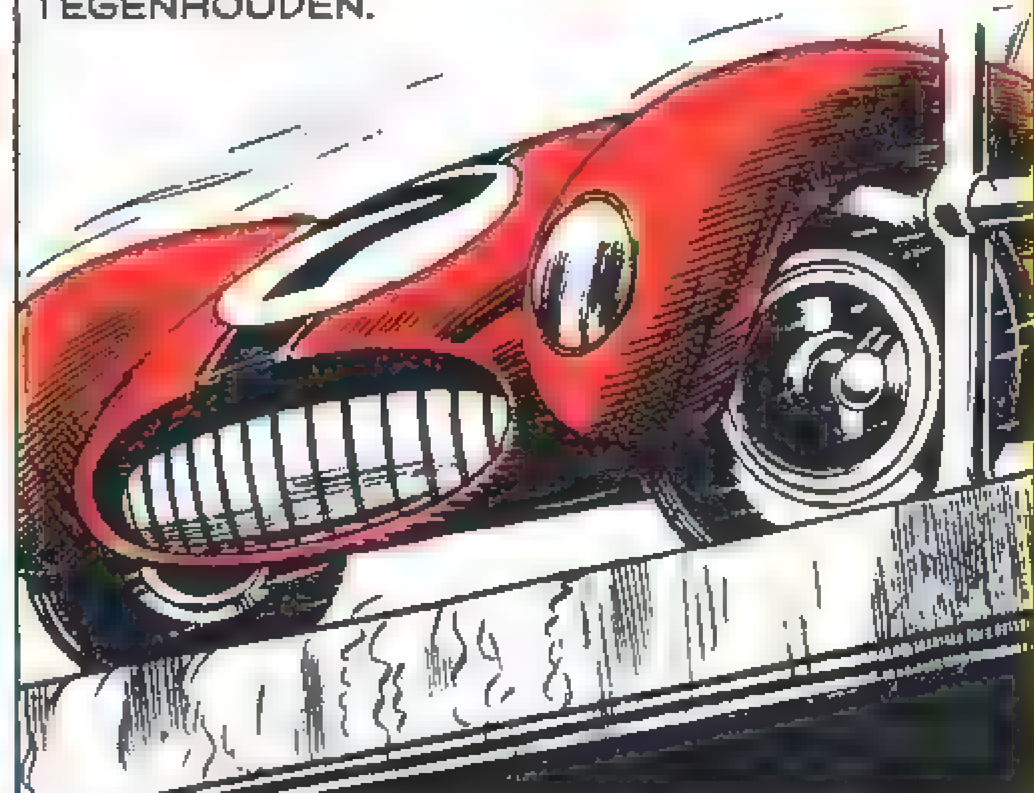
en de monsterrace

TED RAWLEY EN TOM BOYCE NAMEN DEEL AAN EEN INTERNATIONALE AUTORACE. TWEE ANDERE RENNERS, BURT MALDON EN ZIJN MONTEUR TRENCH, DIE HEN WILDEN UITSCHAKELEN, HADDEN OP HET SCHIP, DAT DE RACEWAGENS NAAR AFRIKA VERVOERDE DE KABELS DOORGESNEDEN, WAARMEE RAWLEYS WAGEN OP HET DEK WAS VERANKERD.

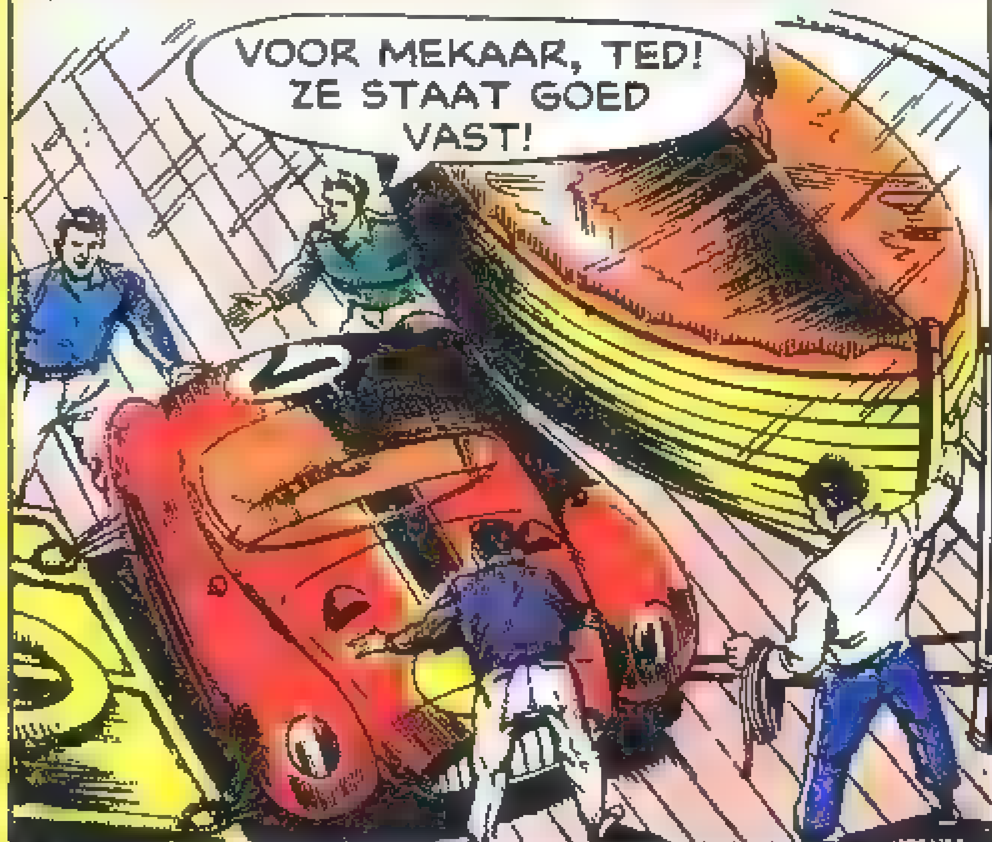

SPOEDIG WAS DE WAGEN VERANKERD.
VOOR MEKAAR, TED! ZE STAAT GOED VAST!

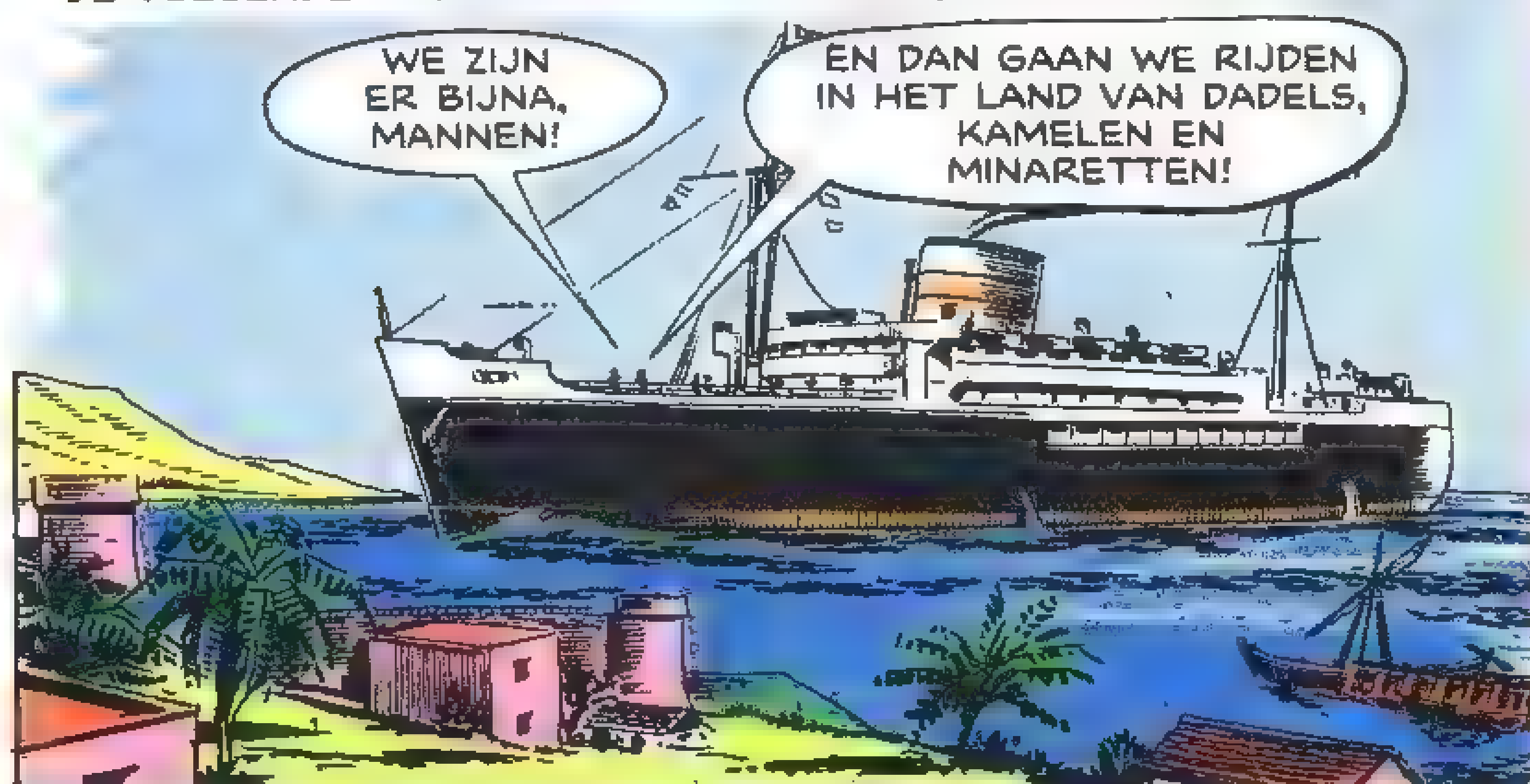

TRENCH HAD DE KAPOTTE KABELS GEVONDEN EN...
ZO, LAAT ZE NU MAAR EENS IETS BEWIJZEN!

LATER ZOCHTEN TED EN TOM NAAR AANWIJZINGEN VAN MALDONS OPZET, MAAR...
NERGENS EEN KAPOTTE KABEL TE VINDEN! DIE SCHURKEN HEBBEN ZE NATUURLIJK LATEN VERDWIJNEN!
ALS WE GEEN BEWIJS-STUKKEN HEBBEN, KUN-NEN WE NIETS TEGEN HEN BEGINNEN!

BENEDENDEKS WERD DAARNA DE REDDING GEVIERD.
WE ZIJN ALLEMAAL REUSACHTIG BLIJ DAT ALLES ZO GOED IS AFGELOPEN, TED!
JA, DAT ZIJN WE ZEKER! ZONDER JOU ZOU HET MAAR EEN SAAIE BOEL GEWORDEN ZIJN!

TRENCH KEEK MALDON AAN EN ZEI:
RAWLEY DENKT DAT HIJ ONS VERSLAGEN HEEFT. WAT GA JE NU DOEN?
OP HET OGENBLIK NIETS. MAAR ALS STRAKS DE RACE WEER IN VOLLE GANG IS, ZULLEN WE NOG KANSEN GENOEG KRIJGEN OM HEM UIT TE SCHAKELEN... EN DAN **VOORGOED!**

EN TOEN TED EN TOM NAAR BED GINGEN...
DE METEOOR IS NU VEILIG, DUS WE KUNNEN RUSTIG SLAPEN!
JA, EN VOOR MALDON BEN IK NIET BANG MEER. NA ZIJN NEDERLAAG VAN VANDAAG ZAL HIJ ZICH WEL RUSTIG HOUDEN!

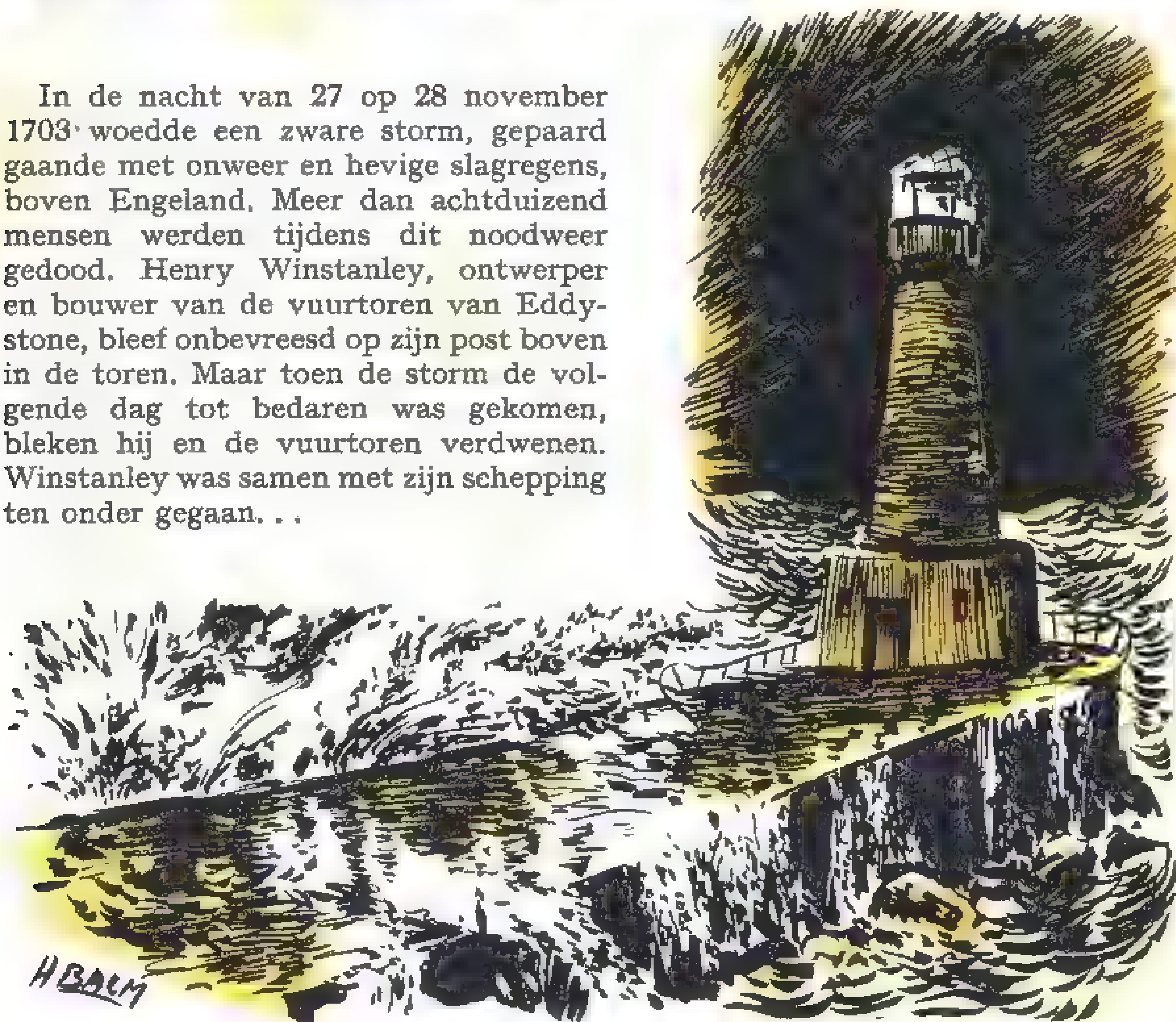

DE VOLGENDE DAG BEREIKTE HET SCHIP DE STAD TANDRIS.
WE ZIJN ER BIJNA, MANNEN!
EN DAN GAAN WE RIJDEN IN HET LAND VAN DADELS, KAMELEN EN MINARETTEN!

VANAF HET DEK KEKEN TED EN TOM NAAR DE STAD.
NU KOMT HET MOEILIJKSTE GEDEELTE VAN DE RACE, TOM. WE ZULLEN TE KAMPEN KRIJGEN MET HITTE, ZANDSTORMEN EN MET WIE WEET WAT NOG MEER. MAAR WE ZULLEN ONS BEST DOEN!

Grote rampen uit de geschiedenis

In de nacht van 27 op 28 november 1703 woedde een zware storm, gepaard gaande met onweer en hevige slagregens, boven Engeland. Meer dan achtduizend mensen werden tijdens dit noodweer gedood. Henry Winstanley, ontwerper en bouwer van de vuurtoren van Eddystone, bleef onbevreesd op zijn post boven in de toren. Maar toen de storm de volgende dag tot bedaren was gekomen, bleken hij en de vuurtoren verdwenen. Winstanley was samen met zijn schepping ten onder gegaan. . .

In het jaar 1878 werd door de Engelse koningin Victoria in Schotland een nieuwe brug geopend, die de rivier de Tay overspande. Algemeen werd deze brug beschouwd als een staaltje van technisch vernuft en men was ervan overtuigd, dat hij eenvoudig niet stuk zou kúnnen gaan. Nauwelijks een jaar later stortte echter een trein van de brug af in de diepte. Bij het onderzoek naar de oorzaak van de ramp bleek dat de wind een aantal overspanningen had weggeblazen. . .

Op 27 augustus 1883 had de uitbarsting plaats van het vulkanische eiland Krakatau in de Indische Oceaan. De explosie werd tot op drieduizend mijl afstand gehoord. Ten gevolge van de springvloed, die door de uitbarsting was veroorzaakt en die overal ter wereld werd waargenomen, verloren zesendertigduizend mensen het leven. Twee derde deel van het eiland was na de uitbarsting verdwenen...

Op 18 april 1906 brak paniek uit onder de inwoners van de stad San Francisco. Er werden in en rondom deze stad sterke aardschokken gevoeld; gebouwen stortten in, straten scheurden open en de gebroken gasleidingen veroorzaakten enorme branden, ten gevolge waarvan een groot deel van de stad in de as werd gelegd. Water om te blussen moest van ver worden aangevoerd en het duurde daarom verscheidene dagen eer er een eind aan deze ramp kwam. . .

Map en Mopple

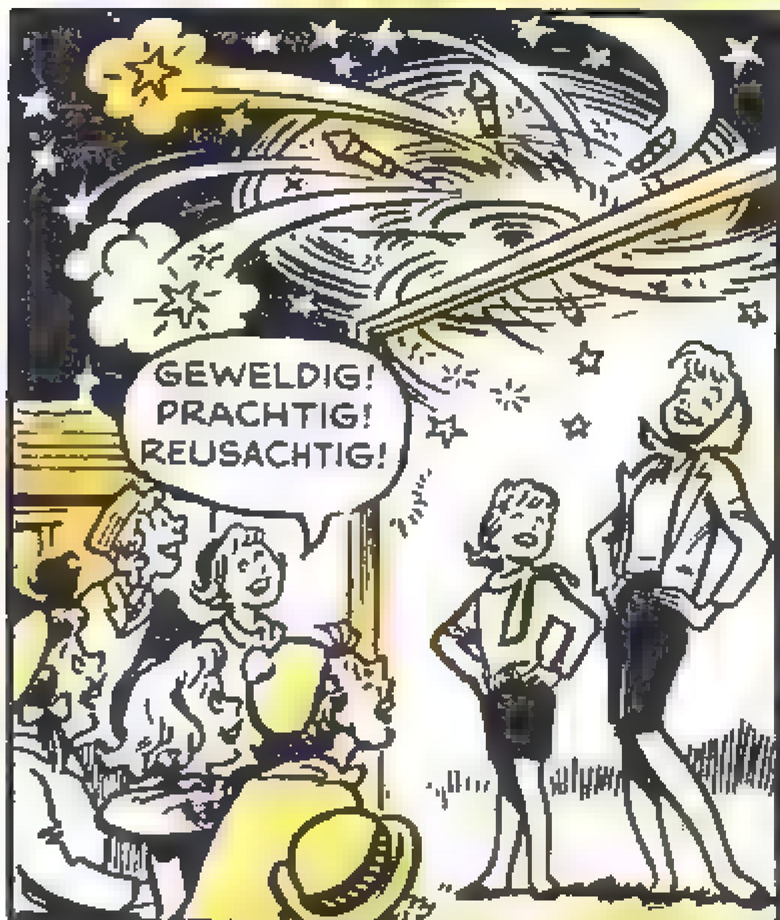

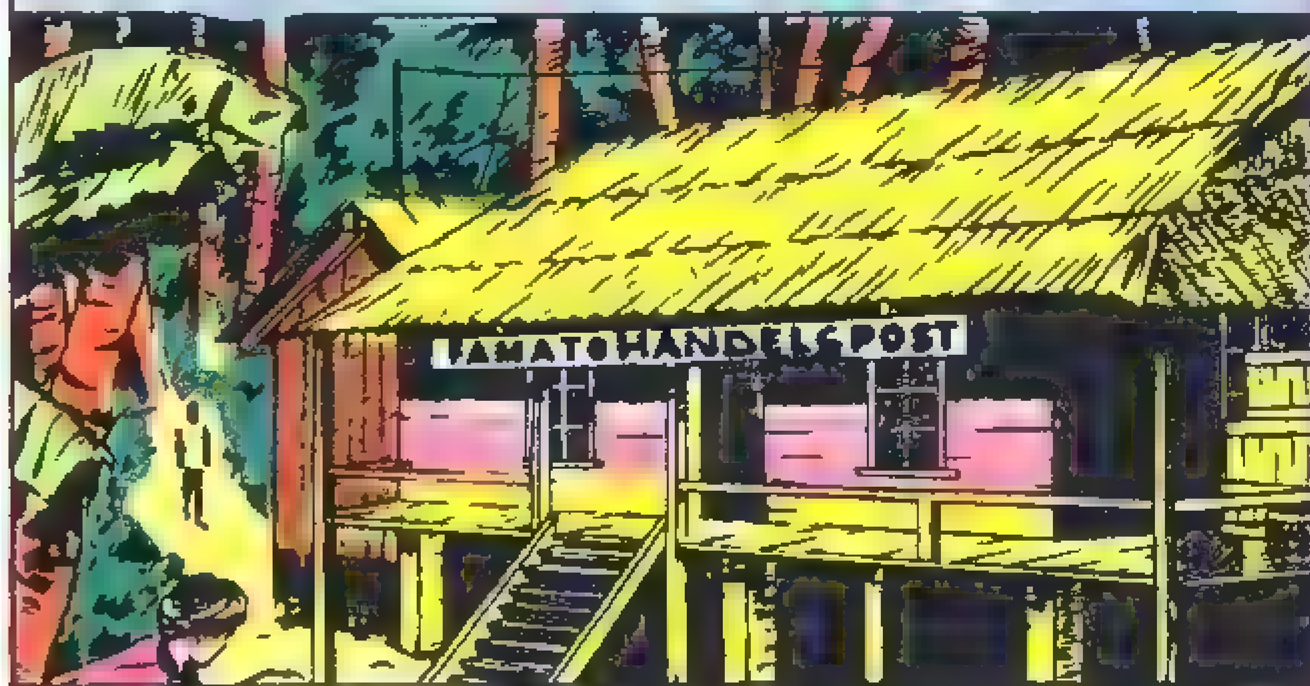

TERREUR in de Zuidzee
FAMATO IS EEN KLEIN EILAND IN DE STILLE ZUIDZEE, GELEGEN OP HONDERDVIJFTIG ZEEMIJLEN TEN NOORD-OOSTEN VAN AUSTRALIË. EVENALS ALLE EILANDEN IN DEZE STREEK IS HET OVERDEKT MET BOSSEN EN TROPISCHE PLANTEN-GROEI. HET KLIMAAT IS ER DRUKKEND EN HEET EN DE ENIGE AFWISSELING VORMEN DE LANGDURIGE REGENBUIEN, DIE ZO NU EN DAN OPTREDEN.

OP FAMATO HEBBEN BLANKEN EEN KLEINE HANDELSPOST GESTICHT, WAAR DE PRODUKTEN VAN HET EILAND GERUILD WORDEN TEGEN GOEDEREN UIT AMERIKA EN EUROPA.
FAMATO HANDELSPOST

DE BEHEERDER VAN DEZE HANDELSPOST IS EEN VREEMDE MAN. HIJ IS HALF TURKS EN HALF GRIEKS. ZIJN NAAM IS SAFARIAN.

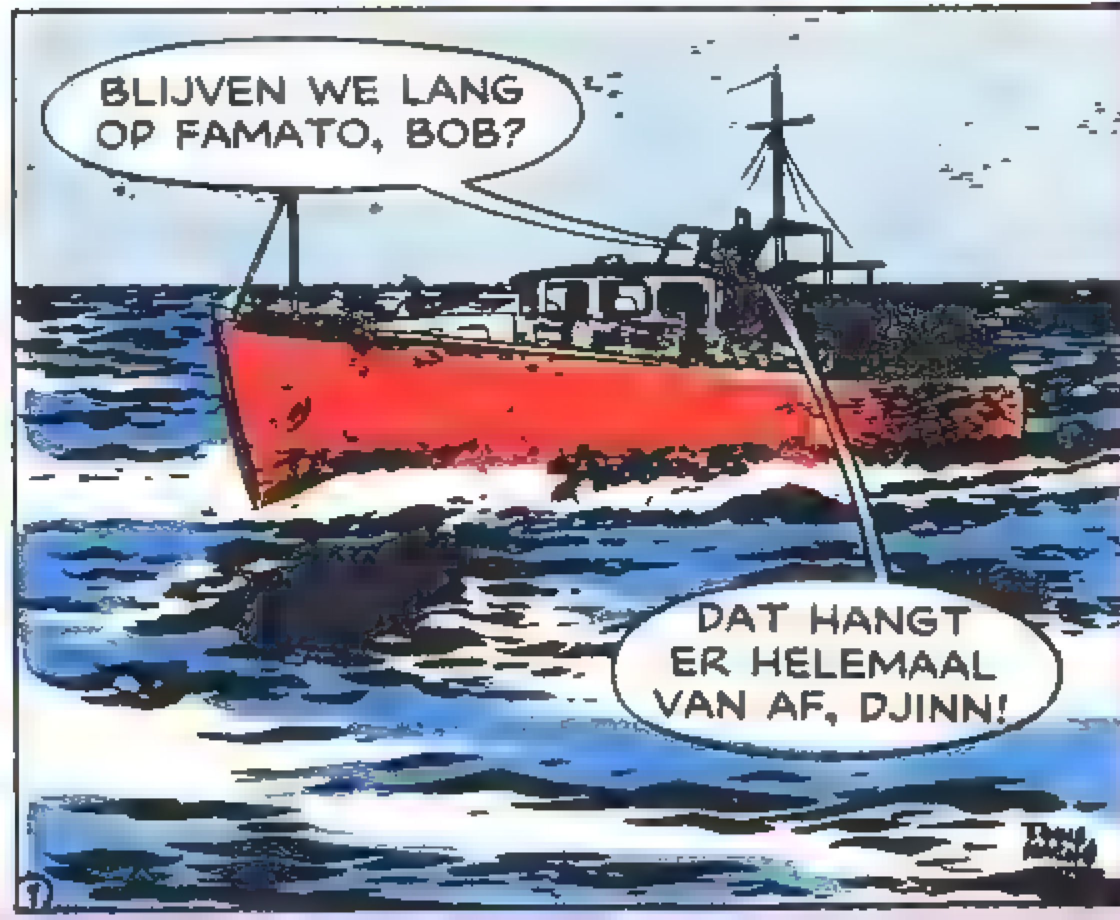

NOG NIEUWS, HAWKER?

JA, DIE NIEUWELING DIE U VERWACHT, IS ONDERWEG HIERHEEN!

O DIE! NOU, HIJ ZAL HET HIER WEL GAUW ZAT ZIJN, DENK IK!
WAT KOMT HIJ EIGENLIJK PRECIES DOEN?

IK VERMOED DAT HIJ IN DE HANDEL WIL EN HIER EERST EEN BEETJE ERVARING WIL KOMEN OPDOEN.

WE MOETEN ZORGEN DAT DIE SNUITER, BOB FRANCVAL, WEER GAUW VERTREKT, HAWKER!
GOED!

BLIJVEN WE LANG OP FAMATO, BOB?
DAT HANGT ER HELEMAAL VAN AF, DJINN!

IS DIT NOU FAMATO?
JA, DJINN, WE ZIJN ER. IK BEN ERG BENIEUWD!

?
LUIE VLEGELS, GA AAN JE WERK! VOORUIT, GAUW!

NEEMT U ME NIET KWALIJK. IK HAD HET TEGEN DE INBOORLINGEN. MIJN NAAM IS SAFARIAN.
AANGENAAM. BOB FRANCVAL.

MAAR... EH... IK DACHT DAT U ALLEEN ZOU KOMEN?
DIT IS DJINN, MIJN ONAFSCHEI-DELIJKE VRIEND. WIJ TREKKEN ALTIJD SAMEN OP!

GOED, GOED. VOLGT U MIJ MAAR. HAWKER BRENGT UW BAGAGE!

WAT MOET HIJ MET EEN REVOLVER?

16
DAAR LIGT DE POST. HIJ IS ALLEEN TE BEREIKEN VIA DIT GAMMELE BRUGGETJE.

GAAT U VOOR!

KKRAA-AK!
PAS OP!
!?

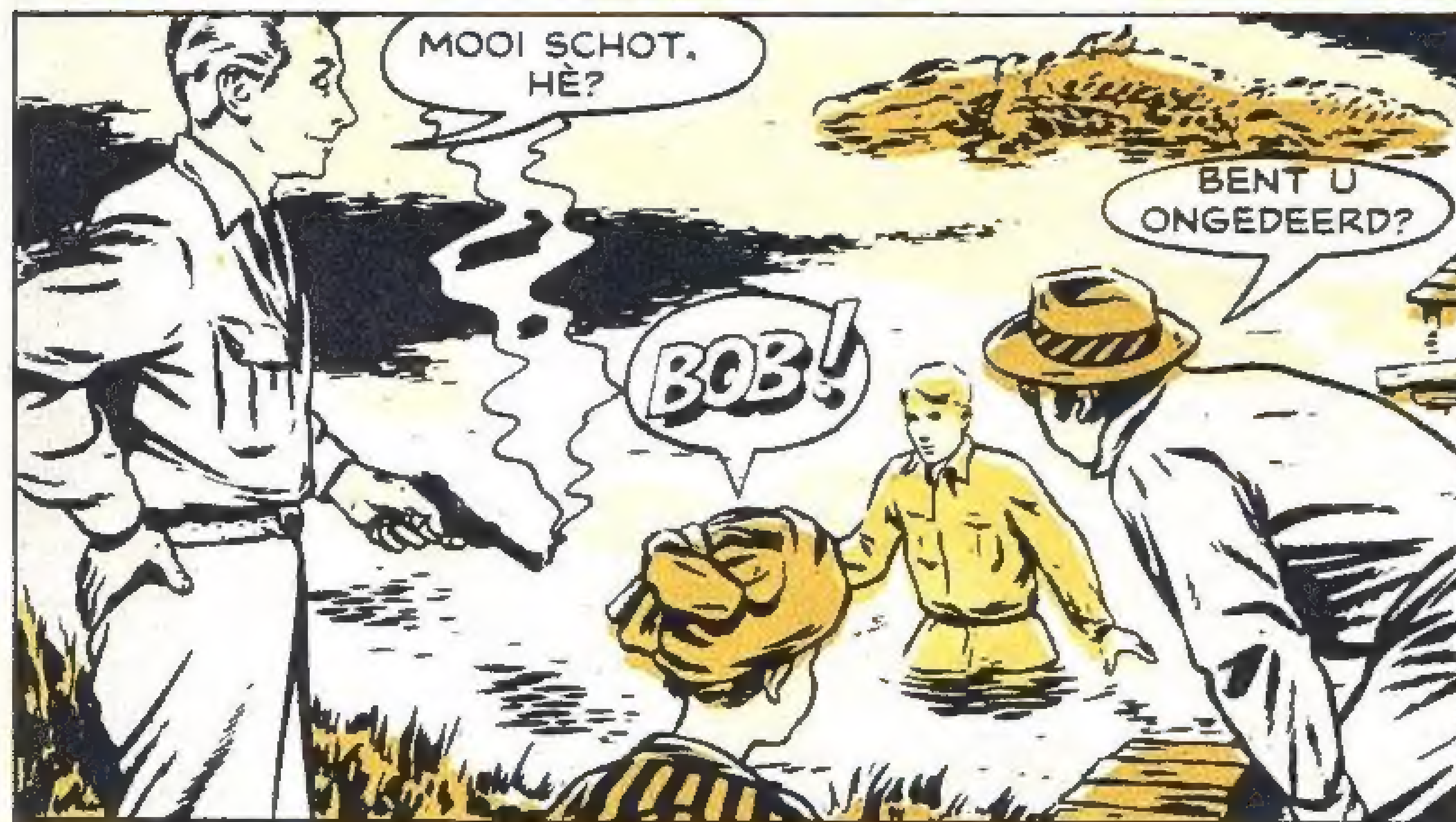

HET SPIJT ME ERG! HEBT U ZICH BEZEERD?
NEE, HET IS HIER NIET DIEP!
© Agence Real Presse

BOB! KIJK UIT! DAAR!

EEN
KROKODIL!

VLUG! DAT STUK HOUT!

?!
PANG

MOOI SCHOT, HÈ?
BENT U ONGEDEERD?
BOB!

HARTELIJK DANK VOOR UW HULP, MENEER HAWKER!
HET WAS GRAAG GEDAAN!

TJA, DAT ZIJN ZO DE ONGEMAKKEN VAN FAMATO. IK VREES DAT U NÓG WELEENS IETS ZAL OVERKOMEN!

O, DAAR WEN IK WEL AAN!
U WEL, MAAR DIE JONGEN MISSCHIEN NIET!

DJINN KOMT UIT HET BINNENLAND VAN INDIA. HIJ HEEFT WEL MEER VOOR HETE VUREN GESTAAN. MAAKT U ZICH OVER HEM NIET ONGERUST!

IN DE POST KUNT U DROGE KLEREN AANTREKKEN!

EVEN LATER
HET BEGINT AL GOED, HÈ, DJINN?
BIJ ONS IN INDIA ZEGGEN ZE: PAS OP VOOR EEN SLANG, HIJ IS NOOIT TE VERTROUWEN!

IN EEN ANDER VERTREK...
WAT DENK JE VAN HEN?
ZE ZIJN NIET BANG, MAAR WE KRIJGEN ZE WEL KLEIN!

Prijspuzzel Nr. 22

1. GLANS
2. KETEN
3. RONDE
4. TROEP
5. RIBES
6. VROME
7. NEGER
8. NOORD

Dit keer is onze prijspuzzel een zogenaamd omzetraadsel. Hierboven zie je acht woorden staan. Je gaat van elk woord met behulp van dezelfde letters een ander woord maken door de letters in een andere volgorde te zetten. Je moet dan woorden krijgen, die beantwoorden aan de onderstaande omschrijvingen. Als je da[illegible]edaan hebt, vormen de eerste letters va[illegible] nieuwe woorden van boven naar [illegible]elezen de naam van een voor[illegible] in het verkeer wordt gebruikt.

1. [illegible]end dier
2. [illegible]aal, sein
3. Beneden
4. Pootaardappel
5. Frisse wind
6. Ondersteboven
7. Neerslag
8. Vergroeid takje

Als je de naam van het voorwerp hebt gevonden, schrijf je hem (*dus alléén dat ene woord en meer niet*) op een briefkaart; je schrijft er duidelijk je naam, voornaam, leeftijd en adres op en stuurt je briefkaart zo gauw mogelijk naar ons. Lezers buiten Nederland mogen hun oplossing ook per brief inzenden. De inzendtermijn voor Nederland sluit op maandag 14 januari 1963 en voor andere landen op dinsdag 22 januari 1963.

Het adres, waar alle oplossingen heen moeten, is: *Redactie Sjors van de Rebellenclub, Nassaulaan 51, Haarlem.*

Veel succes en doe goed je best; de prijzen zijn weer volop de moeite waard:

Eerste prijs: een paar rolschaatsen.
Tweede prijs: 12 tafeltennisspelen.
Derde prijs: 12 vierkleurenpotloden.
Vierde prijs: 25 boeken.

OPLOSSINGEN PUZZELS UIT ONS VORIGE NUMMER

Invulpuzzel

K	*E*	*R*	*S*	*T*	*M*	*A*	*N*
A	E	O	O	R	E	N	E
A	N	O	M	O	E	IJ	U
S	S	S	S	S	S	S	S

Op de bovenste regel: KERSTMAN

Kerstpuzzel

		K								
	B	A	L			K	R	A	N	S
		A				L				T
K	E	R	S	T	B	O	O	M		E
		S				K			.	R

Ziekenlijstje

Piet Hendrikse, Sanatorium De Klokkenberg, Kamer 36, Breda, spaart postzegels en foto's van Elvis en Connie. Wie maakt hem blij?

Ton Theewes (12), Churchilllaan 28, Tilburg, is al vanaf zijn tweede jaar ziek. Hij zou graag wat post ontvangen en is dol op sigarebandjes en speldjes.

Jack Meijer, Diaconessenhuis, Kinderafdeling, Arnhem, zou graag wat ansichtkaarten ontvangen. Jack is veertien jaar.

Helma Rijkers, Sanatorium De Klokkenberg, Kinderafdeling 38, Breda, is al een hele tijd ziek. Wie schrijft haar eens? Helma is negen jaar.

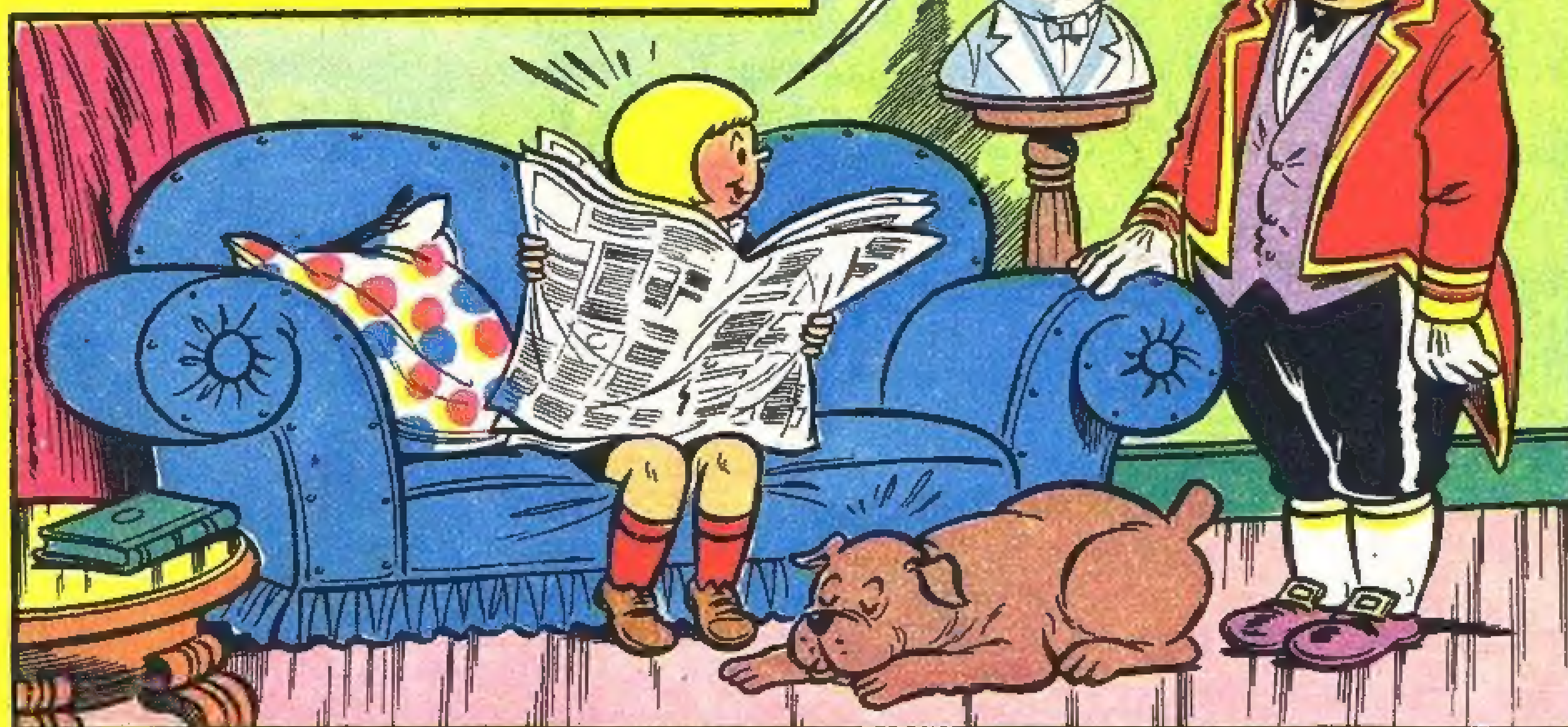

Onze correspondentie- en ruilrubriek

Annemie Voorter (14), Zilstraat 12, Dieteren, Post Susteren (L.), wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd. Annemie wil ook suikerzakjes en lucifermerken ruilen. Haar zusje, *Marie-José Voorter,* wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. Marie-José is twaalf jaar en verzamelt ansichtkaarten. • *Diny Lentelink (12), Mensinksdijkje 19, Schalkhaar (Ov.),* wil corresponderen met een r.k. meisje of jongen van haar leeftijd. Haar broer Bennie zoekt een r.k. correspondentievriendin. Bennie is veertien. • *Lenie Smit (16), Hindestraat 15, Heksenberg, Heerlen,* wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd uit Nederland of België. • *Erica van der Eerden (15), Heereweg 10, Lisse,* zoekt een correspondentievriendin of -vriend van haar leeftijd in Noord- of Zuid-Holland. Erica houdt erg veel van paarden. • *Marianne Schenkels (15), Bilderdijkstraat 7, Tilburg,* zoekt een correspondentievriend van haar leeftijd. • *Jansje Bouta (13), v. Pallandtweg 13, Waardenburg (Gld.),* wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd, liefst uit Zuid-Nederland of Noord-België. Jansje heeft ook nog lucifermerken, die ze ruilen wil voor speldjes, postzegels of foto's van het Nederlandse koninklijke gezin. • *Dineke van Zuydam (13), Kon. Julianaplantsoen 11, Waardenburg (Gld.),* wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd uit Zuid-Nederland of Noord-België. • *Maatje van Mourik, Dorpsstraat 11, Zoelmond (Gld.),* wil corresponderen met een Nederlandse of Belgische correspondentievriendin of -vriend. • *Martin Visse (12), Tuinstraat 18, Budel,* wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. • *Richard Peeters (16), Wijker-Grachtstraat 11, Maastricht,* wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. • *Jan van Pelt, v. Brechtstraat 13, Breda,* wil speldjes ruilen. • *Marja Laros (15), Oranje Plantage 33, Delft,* wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd. Haar broer, *Aad Laros (16),* wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd in Gelderland of Noord-Holland. • *Tiny Korf (14), Wijk 2-45, Urk,* wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. • *Helma de Veer (14), Velftstraat 2, Heesch (bij Oss),* zoekt een r.k. correspondentievriendin of -vriend van haar leeftijd. • *Frans Gerritsen, Ganzenweg 17, Amsterdam-N.,* heeft te ruil een Märklintrein met toebehoren, waarvoor hij een radiografisch bestuurd vliegtuigje wil hebben. Eerst schrijven. Tevens wil hij corresponderen met een meisje in Nederland of België. • *Theo Kamphorst, Meinsstraat 2, Nijkerk,* wil corresponderen met een meisje. • *Henk v. Amerongen (15), Raadhuisstraat 28, Heemstede,* zoekt een r.k. correspondentievriendin in Zuid-Nederland of Duitsland. • *Bennie Kortooms (16),* en *Albert Hell (16), Pastoor v. Angerenstraat 35, Beek (gem. Bergh - Gld.),* zoeken twee correspondentievriendinnen van hun leeftijd, liefst in Noord-Brabant.

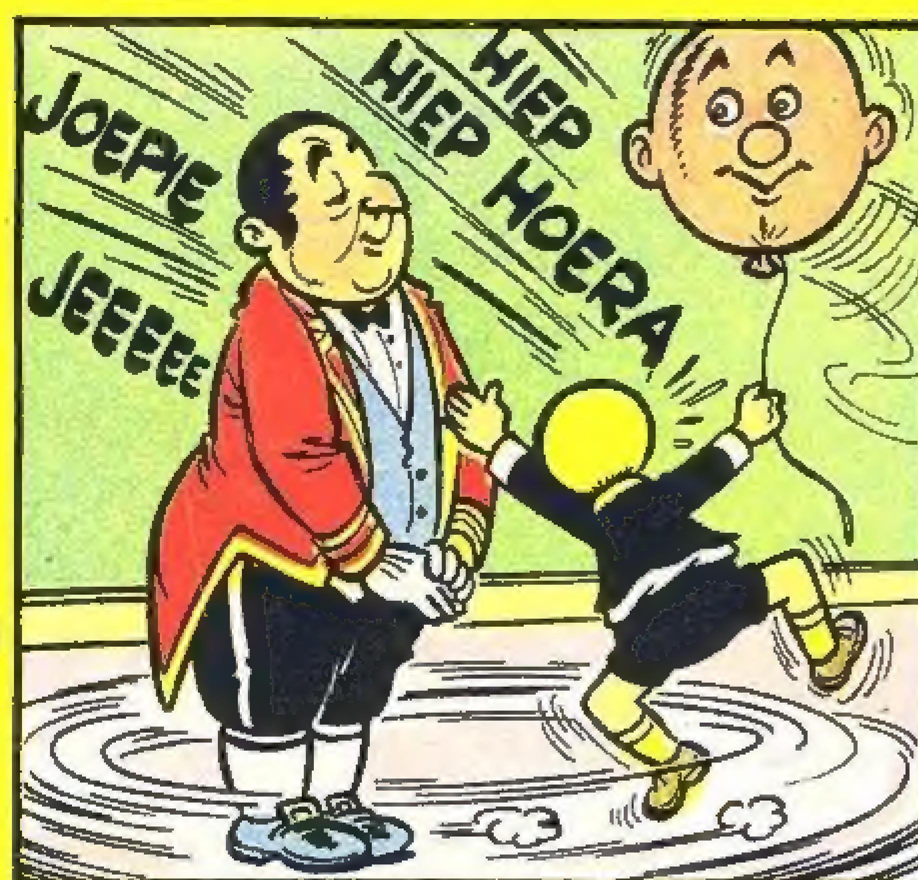

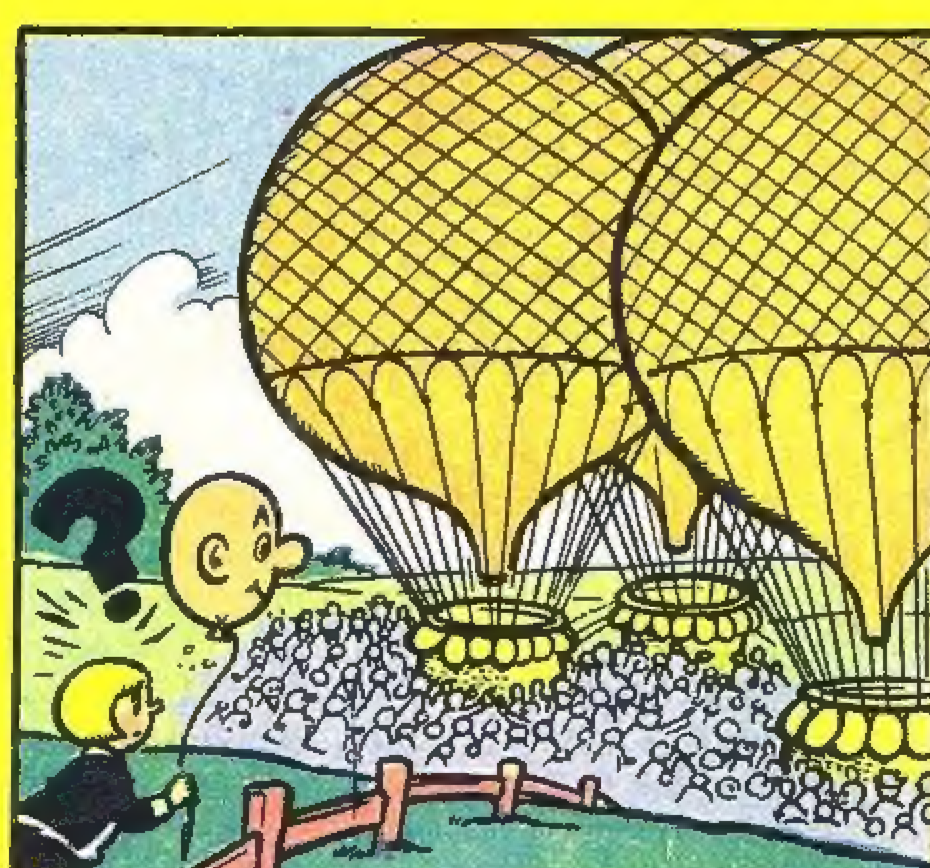

Voor Nederland: Redactie en administrátie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.